TOTAMIL.COM
A BIWEEKLY YOUTH NEWSPAPER CIRCULATING THE GTA

TO தமிழ்

MONDAY OCTOBRE 10 2005
VOLUME 1, NUMBER 3

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் -03
இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்...?

Who is behind these wounds of hate?

STAND BY OUR ROOTS - CONTINUE OUR LEGACY

Website: www.totamil.com

Email: info@totamil.com
ads@totamil.com
edit@totamil.com

Office:
1468 Victoria Park Ave., Suite 113
Toronto, ON
M6A-2M2

Advertising Inquiries
(416) 751-5990

Fax:
416 751 7084

We at TO Tamil are very interested in hearing from fellow journalists and in receiving articles, reviews, and opinion pieces from readers. So please, if you have something you want to say and would like to see published - don't be shy – send it to edit@totamil.com.

கடிதம்...

வணக்கம்!

Sep 23, 2005 படுகொலை செய்யப்பட்ட எமது மாணவ நண்பர்கள் சந்திரசேகர், சௌமியன் இருவருக்கும் To தமிழ் பத்திரிகையின் சார்பாக இதய அஞ்சலி செலுத்தி அவர்கள் ஆத்மாக்கள் சாந்தியடைய இறைவனை இறைஞ்சி நிற்கின்றோம்.

இந்த படுகொலையினை செய்த கொலையாளிகள் தண்டனை அடைய அனைத்து மாணவர்களும் ஒன்றிணைந்து செயல்படல் வேண்டும். இப்படி பட்ட மனித நேயமற்ற செயல்கள் நிறுத்தப்பட, வன்முறையற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க நாம் போராட வேண்டிய கட்டாயத்தில் நிற்கின்றோம் என்பதினை ஒருவரும் மறக்கக் கூடாது.

ஒருவனை கொல்வதில் ஒருவனை காயப்படுத்துவதில் ஒரு மனிதன் அடையக்கூடிய சந்தோஷம்தான் என்ன?

Blood into blood திரைப்படத்தில் ஒரு காட்சி:
தாய் :- (வன்முறையில் ஈடுபடும் மகனை பார்த்து) எதற்காக எமக்குள் நாம் சண்டை பிடிக்க வேண்டும், எதற்காக எம்மவர்களை நாம் கொல்ல வேண்டும். எதற்காக எங்கள் இரத்தம் தரையில் சிந்தப்பட வேண்டும்.

மகன் :- அப்படியென்றால் எம்மினத்தை தவிர்ந்த யாரையும் கொலை செய்யலாமா?

தாய் :- (வார்த்தையின்றி)

இனம் கடந்த, மொழி கடந்த நாடு கடந்த ஒரு இனம் மனித இனம். இதற்குள் விடுதலை வேட்கை வேறு. தனிமனித சுயநலம் வேறு. ஆனால் இங்கு சுயநலங்களே பொதுநலங்களாய் மாற்றப்பட்டு வன்முறையின் வழியில் வெல்ல முயல்கின்றனர்.

அப்படிப்பட்டவர்கள் அழிந்து போவார்கள்.

ஒரு தாயின் கண்ணீர், ஒரு குடும்பத்தின் வலி, இதுவ கொலைஞர்களே! உங்களுக்கு வேண்டும் மரணத்தின் மூலம் வெல்ல நீங்கள் நினைப்பது என்ன?

வெல்வதற்கு எதுவுமில்லை உங்கள் அழிவினைத் தவிர

இந்த நாடு எமக்கான வாழ்வின் வசதிகளை அளித்திருக்கிறது.

20 லிருந்து 30ற்குள் வாழ்க்கை முடிந்திடப் போவதில்லை. அதையும் தாண்டி வாழ்க்கை இருக்கிறது

இன்றைய வழி – நீங்கள் தொடர்ந்தால் நாளை உங்கள் எதிர்காலம் இருண்டு போய்விடும்.

சிந்தியுங்கள்.
நாமும் சிந்தித்து செயல்படுவோம்.

"Eye for an eye would leave the whole world blind".

அகில்

Editorial

Youth violence is, unfortunately, becoming more and more common in Toronto today and recently there have been a couple of very big occurrences involving severe beatings and homicides. There are times when many of us become aware of high risk situations and are concerned for our safety or the safety of others. Regrettably, many members of our society just turn their heads, and ignore it, as if it doesn't affect them. But IT DOES! Every act of violence affects every member of the community, whether directly, or indirectly.

When asked about the causes of youth violence, teens point to peer pressure, a strong feeling of isolation, and an eroding home and family life. They say that too many parents fail to set strong examples for their children and do not play an active role in their child's life. The risk for violent and homicidal behavior can be difficult to recognize in very young children. Prior to adolescence, the major violence factors are: that the child is temperamentally difficult, has problems in socialization, and has experienced severe or repeated emotional trauma.

The possibility of violence should not be ignored or minimized. Recognizing the risk of violence is easier when you can identify the basic risk factors and the underlying motivation for violence. Communication of your concerns in terms of these risk factors can help insure an appropriate response from the media, law enforcement or health care professionals.

We all share a role in the effort to prevent youth violence. No viewpoint can be summarily dismissed. We deserve an environment free from guns, knives, and other weapons - an environment in which we do not fear harm, and a place where parents can leave their children with a true sense of security.

It is my hope that we can continue to work together, not only to identify the solutions to end youth violence but also to implement those solutions. For the sake of our young people, it is high time to restore peace.

shamini

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்..??

TO THINK OR NOT TO THINK. THAT'S WHAT YOU DO AT UNIVERSITY, I THINK I'M A THINKER AND THERE IT'S TIME FOR ME TO JOIN THE RANKS OF EINSTEIN AND HAWKING.

UNIVERSITY OF WATERLOO மாணவன் கபிலன் பாலச்சந்திரன் (19 வயது) தனது கல்லூரி ***Year Book*** ல் 1997 ஆம் ஆண்டு எழுதிய வாக்கியம் தான் அவை.

அதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 25ம் திகதி இரவு 10 மணியளவில் கபிலன் **CROSS COUNTRY DONUTS SHOP** ல் வைத்து படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

எவருக்கோ விடப்பட்ட தோட்ட வாழ்க்கையில் ***Einstein*** போல தானும் ஒரு விஞ்ஞானியாக வர வேண்டும் என்று கனவு கண்ட இளம் மாணவனின் உயிரை பறித்து இன்றோடு எட்டு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன.

செப்ரெம்பர் 23, 2005, வெள்ளிக் கிழமை அதிகாலை **CHANDRASEGAR NAGULASIGAMANY 21. SOUMIYAN NAGULASIGAMANY 19.** இளைஞர்கள் வாகனத்தால் மோதி பின் அவர்கள் மேல் ஏற்றிக் கொண்ட இன்னொரு வெறித்தனமான வன்முறை செயல் அரங்கேறியுள்ளது.

கபிலன் இறந்து இன்றுவரையுள்ள எட்டு ஆண்டுகள் இடைவெளியில் படுகொலை செய்யப்பட்ட இளைஞ ர்களின் எண்ணிக்கை, இந்த வன் முறை இன்னும் கொடூரத் தனமான முறையில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதையே எடுத்துக் காட்டு கின்றது.

இந்த பச்சை இரத்தம் சிந்தவைதக்கும் வெறித்தனமான வன்முறைக்கு யார் காரணம்?

மனித இரக்கமில்லாத மிருகங்களாய் நமது இளைஞர்கள் மாறிப் போனதற்கு யார் காரணம்?

கனவுகளோடு வாழ்க்கையை வாழத் துடித்த அப்பாவி இளைஞர்களின் படுகொலைக்கு யார் காரணம்?

சொந்த தேசத்தின் போர்க் கொடுமை யிலிருந்து விலகி, தங்கள் பிள்ளை களின் வருங்காலத்துக்காய் அந்நிய தேசங்களில் தமது உணர்வுகளை புதைத்துவிட்டு உறையும் குளிரில் மாடுபோல் உழைத்து இன்று தம் பிள் ளைகளை வன்முறைக்கு பலி கொடுத்துவிட்டு தவிக்கும் இவர்களின் கண்ணீருக்கு யார் காரணம்?

காரணங்களை காட்டி விடைகளை தேடுவதற்கு முன் வன்முறையின் வழியை, அது எமது இளம் சமூகத்தில் புகுந்த முறையை சற்று நாம் ஆராய வேண்டும்.

வன்முறை எப்படி எமக்குள் ஊடுருவியது? 1993ல் நான் பாடசாலையில் படிக்கும் போது எனது நண்பன் ஒருவன் கொடூரமான முறையில் வேற்று இனத்து மாணவ னால் தாக்கப்பட்டான். இச் சண்டை இறுதியில் தலைமை ஆசிரியரிடம் சென்றது. உள்ளே போனவன் வெளியில் வரும்பொழுது இரண்டு நாட்கள் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தான். அடிவேண்டிய இவனுக்கே தண்டனை. விசாரித்த பொழுது, தனது சார்பாக வாதாட தனக்கு மொழி ஒரு பிரச்சினையாக இருந்ததாகவும், தன்னைத் தாக்கியவன் தன்மேல் முழுக் குற்றத்தினையும் சுமத்திவிட்டதாகவும் சொன்னான். மொழி தெரிந்த வேறொரு தமிழ் இளைஞனும் உதவ முன்வரவில்லை.

இரண்டு நாட்கள் பாடசாலைக்கு போக முடியாது, இதை வீட்டில் சொன்னாலும் அடி. எனவே அருகிலிருந்த ***Coffee shop*** இனுள் அவன் அடைக்கலம் புகுந்தான். அங்கு சென்றவன் இன்று சிறையில்.

முன்னால் வன்முறையாளியும், இந்நாள் குடும்பத் தலைவராகவும் இருக்கும் ஒருவரின் அனுபவமே மேற்கூறியவை.

இதை ஒரு அளவுக்கு ஒரு காரணமாக எடுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதில் பலவிதமான உண்மைகளை எம்மால் உணர முடியும்.

எமக்குள் வன்முறை ஊடுருவிய அக்கால (1990) பகுதியில் மொழிப்பிரச்சினையால் தமிழ் இளைஞர்கள் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அந்த உண்மை நிலையை ஆராய்வதற்கு முன் இன்னொரு வரலாற்று உண்மையை நாம் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். கனடாவிற்கு அதிகளவில் குடும்பம், குடும்பமாக குடிபெயர்ந்த காலம். 80களின் பிற்பகுதி. அப்படி இங்கு குடியேறிய தமிழ் குடும்பங்களில் இருந்து ***high school*** ற்குச் சென்ற மாணவர்கள் பலர் தாயகத்தில் தமது கல்வியை தமிழில் ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

தமிழில் படிப்பை கனடாவில் தொடர முடியாமல் ஆங்கிலத்தில் தொடர வேண்டிய நிலை. எட்டோடு ஒரு பாடமாக படித்த ஆங்கிலத்தில் எட்டுப் பாடத்தையும் படிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. பல குடும்பங்கள் கல்வியறிவில் பின்தங்கிய நிலையில் (போர் சூழலினால்) தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உதவ முடியாத சூழ்நிலை. இப்படியான காலப்பகுதியில்தான் இவர்கள் கல்வி கற்க வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள்.

இத்தோடு தமிழ் கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்த இவர்கள் இளமைக்காலம், இன்னொரு கலாச்சாரத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது. ஆனால் அதை பின்பற்ற முடியாதிருந்தது. இன்று மாதிரி பெற்றோர்கள், விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை இல்லாதிருந்ததும் இதற்கு ஒரு காரணம். இப்படியான காலம் தான் 90களின் தொடக்கம். இக் காலப்பகுதியில் பாடசாலைகளில் தமிழ் இளைஞர்கள் சந்தித்த அவ மானங்கள், உரிமை மீறல்கள் பல வற்றை நமது சமூகம் அறிந்திருக்க வில்லை. தெரிந்திருந்தாலும், அதற் கான முழுமையான செயல்பாட்டில் ஈடுபடவில்லை. இக்காரணத்தால் இளைஞர்கள் சரியான வழிகாட்டு தலின்றி, தவறானவர்களின் கையில் தங்களது பிரச்சினைகளை சொல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சில பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்ட விதம், அதனால் நேர்ந்த மாற்றங்கள், பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தவர்கள்பால் இளைஞர்களின் ஈடுபாடு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அன்று எமது இளம் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை நமது சமூகத்தின் அமைப்புகள் அறிந்து செயல்பட்டிருந்தால், இன்று கனடாவில் வன்முறைக் கும்பல்கள் என்கின்ற அடைமொழிக்குள் நமது இளம் சமூகம் உள்வாங்கப்படாதிருந்திருக்கும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்...?

பிரச்சினைகளைப் பற்றி தெரியும். இளைஞர்கள் சந்தித்த மனஉளைச்சலை புரிந்து கொள்ளவோ, உதவி செய்யவோ எத்தனை பெற்றோர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். பணம் சேர்க்கும் விடயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்திய பெரியவர்கள் தங்களது நேரத்தை பிள்ளைகளுக்காய் ஒதுக்கிய எத்தனை பெற்றோர்கள் நம் சமூகத்தில் இருக்கின்றார்கள்.

“எமது ஊரில் இப்படியா நாங்கள் இருந்தோம்.” என்று தட்டிக் கழித்த அவர்கள், தாம் வாழ்வது முற்றிலும் மாறுபட்ட கலாச்சாரத்தையும், வாழ்க்கை முறையையும் கொண்ட தேசம் என்பதை எப்படி மறந் தார்கள்? அல்லது இவர்களும் புரியாமல் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ள முடியாமல் நடித்தார்களா?.......

“அன்று வகுப்பறையில் எல்லா மாணவர்களும் தமது மூக்கை பொத்தியபடி இருந்தார்கள். இரண்டு தமிழ் மாணவர்களையும், ஒரு தமிழ் மாணவியையும் தவர்த்து. ஆசிரியர் கேட்டதற்கு அந்த மாணவியின் மேல் காரணத்தை கூறினார்கள். அதாவது அவள் ஆடை மணக்கின்றது என்று. அவ்வளவு மாணவர்களுக்கு மத்தியில் அவமானப்படுத்தப்பட்ட மாணவியை, நான் அதற்குப் பிறகு காணவேயில்லை”.

பட்டப்படிப்பை முடித்த ஒரு முன்னாள் மாணவனின் அனுபவம் மேற்கூறியது.

இதைப் படிக்கும்பொழுது இவ்வளவுதானா என சிலர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இதற்கு பின்னால் இருக்கும் வலியை இவர்களால் உணரமுடியுமா? அவமானத்தை உங்களால் உணர முடியுமா?

தன் சக மாணவியை அப்படியான சூழ்நிலைக்கு தள்ளிய மாணவர்கள் மேல் தமிழ் மாணவர்கள் கோபப்பட்டதில் நியாயம் இருக்கின்றத, இல்லையா? அதற்கு காரணமானவனை இரண்டு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க வைத்ததில் நியாயம் இருக்கின்றத? இல்லையா? அப்படிச் செய்தவர்கள் வன்முறையாளரா?

இப்படித்தான் வன்முறை எம்மில் ஊடுருவியது. எமக்கான உதவிகளை, எமக்கான உரிமையை நாம் நிலைநிறுத்த அப்படியான வழியில் சென்றோம். இதில் என்ன தவறு? முன்னால் மாணவர்கள் கேட்கும் கேள்வியிது? சரி நாம் போன வழி தவறானது எனில் நமது சமூகத்தை சேர்ந்த அமைப்புக்கள் எமக்கான உதவியை செய்யாமல் எங்கு போயின? இதுவும் அவர்கள் கேள்வி?

இவர்களின் கேள்வியில் இருக்கும் நியாயத்தை விட, இவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த வழி தவறானது என்பதில் எந்தவிதமான மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. காரணம் இக்காலப்பகுதியில் பல பாடசாலை தமிழ் மாணவர்கள் வன்முறையற்ற சரியான வழியில் தமது பிரச்சினைகளை தீர்த்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் இதைவிட இந்த இடத்தில் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். அதாவது நமது சமூக அமைப்புக்கள் பற்றி.. அக்காலப் பகுதியில் பல அமைப்புக்கள் எமது இன முன்னேற்றததிற்காகச் செயற்பட்டன. இவர்கள் செயற்பாட்டில் இளைஞர் பற்றி முன்னேற்ற செயல்கள் இருந்தது என்பது, இன்றுவரைக்கும் கேள்வியாகவேயுள்ளது. காரணம், இன்றும் இவர்கள் இளைஞர் முன்னேற்றத்தில் சரிவர செயற்பட வில்லை என்பதால்.

இப்படியாக எமது மாணவர்களின் பிரச்சினைகளுக்காய் ஆயுதமாய் இருந்த வன்முறை எப்படி எமது மாணவர்களுக்குள், எமது இளைஞர்களுக்குள் பிரச்சினைகளை உருவாக்கியது என்பதை இனிப் பார்ப்போம்.

1994 கோடை காலத்தில் ஒரு நாள். நானும் எனது நண்பர்களும் சீடப்பிறே கல்லூரியின் அருகில் இருக்கும் வாசகசாலையின் முன் நின்றுகொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது திடீரென வந்த கார்களில் இருந்து இறங்கிய இளைஞர் களுக்கும் ஏற்கனவே அங்கு நின்ற இளைஞர்களுக்கும் இடையில் வாக்கு வாதம் ஏற்பட்டு மிகப்பெரிய அளவில் சண்டை நடைபெற்றது. அதில் ஒரு சில இளைஞர்கள் வெட்டுக் காயத்துக்கு உள்ளானார்கள். அவர்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு எனது உயசஇல் கொண்டு சென்றேன். போகும் வழியில் விசாரித்த பொழுது யு.ம.ம புயபெ க்கும் ஏ.ஏ.வு புயபெ க்கும் இடையில்தான் சண்டை இடம் பெற்றதை அறிய முடிந்தது. அதற் கான காரணத்தை அவர்கள் கூறிய பொழுது இப்படி வெட்டுக்குத்து காயத்திற்கு போகும் அளவுக்கு இடம் பெற்ற சண்டை இதற்காகவா என எண்ணத் தோன்றியது.

றுநளவ ஏனைந இல் இருந்து இங்கு வந்த சில இளைஞர்கள் சீடப்பிறே கல்லூ ரிக்கு சென்றிருக்கிறார்கள் அங்கு பெண்களோடு கதைத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்த ஒரு இளைஞன் தனது கல்லூரியில் படிக்கும் பெண் களோடு இவர்களுக்கு என்ன கதையென, அவர்களோடு வாக்குவாதப் பட்டு இறுதியில் அடித்திருககிறார். தனது நண்பர்களோடு சேர்ந்து இதற்கு பழிவாங்கவே றுநளவ ஏனைந இல் இருந்து இங்கு வந்து இவர்களை அடித்திருக்கிறார்கள். பழிக்குப் பழி வெறும் சாதாரண காரணத்துக்காய். இதில் எவ்வளவு உண்மையிருக்கிறது என்பதனை என்னால் உணரமுடியாவிட்டாலும், இப்படியான காரணங்களுக்காகவா இவர்கள் அடிபட்டார்கள்? என்பது கவலைதரும் விடயம் என நினைவு கூருகிறார்கள் முன்னாள் மாணவர் ஒருவர்.

மேற்சொன்ன கதைதான் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு இடையில் இடம் பெற்ற முதல் வன்முறைத்தனம் என சொல்லிவிட முடியாது. ஆனாலும் பொது இடத்தில் இடம்பெற்ற சண்டை அதுவும் பெரிய அளவில் என்பது இதுதான் எனலாம் என்கிறார், இன்னொரு மாணவன்.

தவிர்க்க முடியாத காரணங்களுக்கா கவும் (அப்படி என்ன தான்) எமது மாணவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கான உடனடித் தீர்வாகவும் தொடங்கப்பட்ட வன்முறை ஒருகாலப் பகுதியின் பின்னர் நமது இளைஞர்களுக்குள்ளேயே யார் பெரியவன் என்கின்ற நபழ (வறட்டு கௌரவப்) பிரச்சினையால் பிரதேசங்கள் பிரிக்கப்பட்ட (**WEST AND EAST A K KANAN GANG – VVT GANG**) பிரிவினைவாத வழியில் வளரத் தொடங்கியது 94இன் பின்னர்.

இவர்கள் உருவாக்கி வைத்த வன்முறைக் கலாச்சாரம் அதற்கு இவர்கள் “மாணவர்கள் பிரச்சினையெனும்” பொய்யான வடிவத்தை கொடுத்து தமது தனிப்பட்ட சுயநலங்களுக்காய், பல மாணவர்களின் எதிர்காலத்தையே கேள்விக் குறியாக்கியுள்ளார்கள் என்பது தவிர்க்க முடியாத உண்மை.

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்து வன்முறைக்கு யார் காரணம்...?

இவர்கள் உருவாக்கி வைத்த வன்முறைக் கலாச்சாரம் அதற்கு இவர்கள் "மாணவர்கள் பிரச்சினையெனும்" பொய்யான வடிவத்தை கொடுத்து தமது தனிப்பட்ட சுயநலங்களுக்காய், பல மாணவர்களின் எதிர்காலத்தையே கேள்விக் குறியாக்கியுள்ளார்கள் என்பது தவிர்க்க முடியாத உண்மை.

ஒரு இரு மனிதர்களுக்காய் ஒட்டு மொத்த தமிழ் இளைஞர்களுக்குள் வன்முறை கலாச்சாரத்தை வீசிய அந்த ஒரு இரு மனிதர்கள் இப் பொழுது எங்கே? வன்முறையினால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டார்களா? அல்லது வன்முறையை விட்டு விலகி விட்டார்களா? அல்லது பகைமை மறந்து நண்பர்களாகி விட்டார்களா? எது எப்படியோ, இன்று எமது இனத்தின் பெயரில் இந்த மண்ணில் நடக்கும் அத்தனை குற்றச் செயல்களுக்கும் இந்த மூதாதை யோரே காரணம்.

எத்தனை படுகொலைகள், இதனால் இவர்கள் சாதித்தது என்ன? சாதிக்கப் போவதுதான் என்ன? வேலைக்குப் போகாமல் அரசாங்க உதவிச் சலுகையில் ஊதாரித்தனமான வாழ்க்கை வாழ்ந்த இவர்கள், தலைவர்களாக எமது இளம் சமூகத்துக்கு அடையாளமாகிப் போனதுதான் கவலைக்குரிய விடயம். இனத்துக்காய், விடுதலைக்காய், விதையான மனிதர்கள் எமது வாழ்வின் முன்னோடிகளாய் மாறவேண்டிய இடத்தில் இங்கு வாழும் பல இளைஞர்களின் மனதில் இவர்கள் இடம்பெற்றது இந்த வன் முறையின் வடிவத்தை அது எவ்வளவுக்கு சுலபமாக ஒரு மனிதனை மிருகமாக்கும் என்பதை அறியக்கூடி யதாகவுள்ளது.

இப்படியான வன்முறை கலாச்சாரம் எமது இளம் சமூகத்துக்குள் ஊடு ருவக் காரணமானவர்கள் யார் எனப் பார்க்கும் பொழுது இரண்டு தரப்பினர் முதலில் வருகின்றனர்.

1. குடும்பம்
2. சமூகம் (எமது)

குடும்பம் என்பது யாதெனில் :
ஒரு மனிதனின் தொடக்கம், அவன் அவள் முதல் பள்ளி, அன்பு என்னும் அகிம்சையின் அடையாளம். எனக்கூறிக் கொண்டே போகலாம். இப்படிப்பட்ட குடும்ப அமைப்புத் தான் எங்களது அமைப்பு. இந்த வடிவம் இப்பொழுது இருக்கின்றதா? இந்த வாழ்க்கை முறை இப்பொழுதும் எமக்குள் இடம் பெறுகின்றதா? மூடத்தனமான பொய்க் கலாச் சாரத்தில் சிக்குண்டு சிதறிப்போன வடிவமே எமக்குள் குடும்ப அமைப்பாக மாறிப்போயிருக்கின்றது. இல்லாத ஒன்றை இதுவும் எமது கலாச்சாரம் எனப் பொய் பிதற்றும் பிற்போக்குவாதிகளின் கையில் அகப்பட்ட அமைப்பாகவே இன்று குடும்பம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு சாதாரண கேள்வி, ஒரு குடும்பத்துக்கு எவை முதலில் அவசியம்?

அன்பான அம்மா, அப்பா. அவர்கள் பாசம் கொண்ட பிள்ளைகள். இருக்க ஒரு அழகான இல்லம், வாழ வாழ்வுக்கு தேவையான தேவைகள்.

இப்படியான இன்றைய தேவைகள் பணத்துக்காய், பகல் இரவு பாராத உழைப்பு, உறவுகளை மறந்த இறந்த கால வாழ்க்கை, அளவுக்கு மிஞ்சிய தேவை, உழைப்பை மீறிய பேராசை, என அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். பெரிய வீடு, ஆனால் ஒரு விளக்கு மட்டும் எரியும். அந்த வீட்டுக்கு ஏற்றதுபோல வாகனம் இல்லை யெனில் மதிப்பில்லை. இப்படி உங்கள் பகட்டு வாழ்க்கைக்கு பலியாகிப் போனது யார்? பெற்றோர்களே சிந்தியுங்கள்!

பிள்ளைகள் பெறும்வரை வாழ்க்கை உங்களுக்கானது. பெற்றுவிட்டால் வாழ்க்கை அவர்களுக்கானது. அவர்கள் கனவுகளே உங்கள் கனவுகளாக மாறவேண்டிய இடத்தில் உங்கள் கனவுகளை அவர்கள் மேல் திணிக்கும் நீங்களும் வன்முறை யாழிகளே! எத்தனை இளம் சமூகம் தங்களது வாழ்க்கையை தாங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். படிக்க நினைத்தது வேறு, படித்துக் கொண்டி ருப்பது வேறு. இதுதான் இன்றைய இளைஞர்களின் நிலை. உங்கள் கௌரவத்துக்காகப், உங்கள் மான மரியாதைக்காய் உங்கள் பிள்ளை களின் உணர்வுகளை அழித்த நீங்களும் கொலையாளிகளே!

தன் தாயை மிருகம் போல் தாக்கும் தந்தையை காணும் இளம் பிள்ளையின் மனதில் மகிழ்ச்சியா தோன்றும்? குடித்துவிட்டு ஊர்க்கதை பேசும் உங்கள் ஈனச் சொற்களை கேட்கும் இளம் பிள்ளையின் மனதில் சமத்துவமா தோன்றும்.?

ஓசியில் கிடைத்த தொலைபேசியில் ஊரார் குடும்பங்களை பிரிக்க முயலும் அம்மாக்களை பார்க்கையில் என்ன சமூக சேவை செய்யும் எண்ணமா இளம் சிறார்களுக்கு தோன்றும். இப்படியாக முன்னோடிகளாய் இருக்கும் நீங்களே எமக்கு கற்றுத் தந்தீர்கள் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் அதனால் தான் என்ன இன்றைய இளம் சமூகத்துக்கு தெய்வ நம்பிக்கையே இல்லை.

முதல் பிழை, முதல் வன்முறை, முதல் சமூக சீர்கேடு. ஒரு குடும்பத் திலிருந்துதான் தொடங்குகிறது என்பதற்கு எமது கனேடிய குடும்ப ங்கள் பல சாட்சியமாய் இருக்கின் றது.. இப்படியாக குடும்பத்தில் சீரழிந்துபோன இளைஞன் சமூகத் துக்கு வருகின்றான். இங்கு இந்த சமூகம் அவனுக்கு எதை கற்றுக் கொடுக்கின்றது என்பதை இனிப் பார்ப்போம்.

சமூகம் தனி மனிதனின் அடையாளம் குடும்பமெனில் ஒரு இல்லத்தின் அடையாளம் சமூகம். ஒரு இனத்தின் கலாச்சார மையம் சமூகம். இப்படிப்பட்ட சமூகமாக நமது சமூகம் இருக்கின்றதா? நீங்களே சொல்லுங்கள்? போட்டி, பொறாமை, நான் நீயென ஏற்றத்தாழ்வுகளின் மையமாக இருக்கின்றது எமது சமூகம் என சொல்லிக்கொள்ளலாமா? நீங்களே சொல்லுங்கள்?

சொந்த தேசத்திலிருந்து அகதி (எதிரிகலால்) புலம்பெயர்ந்த நாம், ஒரு குடையின் கீழ் ஒரு அமைப்பின் கீழ் ஒற்றுமையாக இயங்குவதை விட்டு விட்டு என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்? கிட்டத்தட்ட 300000 தமிழ் மக்கள் வசிக்கும் இந்நாட்டில் எத்தனை அமைப்புக்கள்? சரி அமைப்புக்கள் இருக்கட்டும், செயற்படட்டும், சமூக முன்னேற்றத்துக்காய் பாடுபடட்டும் ஆனால் அதுவா இவர்கள் செய்கிறார்கள்?

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்...?

எத்தனை விதமான பிரிவினை வாதங்கள், ஈழத்தவன் என்கின்ற அடையாளம் போய் ஊரின் பெயரில் அமைப்புக்கள், இவை அவசியமா? நாட்டை கட்டியெழுப்புவதை விட்டு ஊரை முன்னேற்ற முயற்சிகள் நாடு இல்லாத ஊர் எங்கிருந்து வரும்? சொந்த நாட்டின் விடுதலைப் போரையே வெறும் நயளவ பூக வஅைந என்று சொல்லித் திரியும் அதிமேதாவிகள் ஊரின் கண்ணீரில் குளிர்காய நினைக்கும், முதலாளித் துவ முதலைகள் மாணவ சக்தியை வியாபாரமாக்க நினைக்கும், வியா பாரக் கழுதைகள். இப்படியான அசிங்கங்களின் அமைப்புக்களாய் நாம் நமது சமூகம் மாறிக்கொண்டிரு க்கின்றது என்பதில் எந்தவிதமான மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை.

வட்டிக்காசு வசூலிக்க நமது இளைஞர்களை வன்முறைக்கு ஏவிய வியாபாரிகள் நல்லவர்கள், ஆனால் இளைஞர்கள் வன்முறையாழிகள். எவ்வளவோ திறமையிருந்தும், வாய்ப்பில்லாத இளைஞர்கள் உழகைநந கடைகளில், திறமையற்ற பிற்போக்கு நிறைந்த அதிபுத்திசாலிகள் மேடை களில், இவர்கள் முழக்கம் என்ன? இளைஞர் வன்முறையில் ஈடுபடு கிறார்கள். ஆனால் அவர்களை திருத்த நல்வழிப்படுத்த இவர்கள் முன்வந்தார்களா? பேசுவது மட்டுமே அவர்கள் செயல், மற்றதில் எல்லாம் சுயநலம். இந்த சுயநலச் சமூகத்தில், இளைஞனால் எதை கற்க முடியும்? எதை பின்பற்ற முடியும்? யோசித்து பாருங்கள். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அமைப்புக்கள் இருந்தும் என்ன பயன். இளைஞர் வன்முறை தொடர்கிறது, படுகொலைகள் கூடிக் கொண்டே போகிறது. இந்த ஆண்டில் மட்டும் கனடாவில் நடந்த கொலைகளில் ஐந்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் தமிழ் இளைஞர்கள். ஒரு சிறுபான்மையினத்தின் விகிதாசாரத் தில் பார்க்கும் பொழுது இது அதிகம். இதற்கு யார் காரணம்? குடும்பமா? சமூகமா? அல்லது தனிப்பட்ட மனித ர்களா? இல்லை சமூகத்தால் உரு வாக்கப்பட்ட அமைப்புக்களா?......

1998 பிற்பகுதி இரவு 1 மணியளவில் வேலை முடிந்து வழக்கமாக நண்பர்களை சந்திக்கும் உழகைநந ளாழி ற்கு வருகின்றேன். நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மத்தியில் 16 வயது நிரம்பிய தமிழ் பெண், விசாரித்த பொழுது வீட்டை விட்டு ஓடிவந்து விட்டதாக சொன்னார்கள். இந்த நடு இரவில் இவள் இங்கு இருக்கக் கூடாது என்று நானும் எனது நண்பர்களும் அக்காலப் பகுதியில் உருவாக்கப்பட்ட இளையோர் அமைப்போடு தொடர்பு கொண்டோம். விடயம் விளக்கப்பட்டது, வருவதாக வாக்குறுதி தரப்பட்டது, காத்திருந்தோம், அவர்கள் வருவார்கள் என்பதற்காய். அந்த பெண்ணை தனியாக விட்டுச் செல்ல எமக்கு மனமில்லை. காரணம் எங்கள் நண்பர்களுக் கிடையில் சிலர் மேல் எமக்கு நம்பிக்கையில்லை. காலை 4 மணி வரை யாரும் வரவேயில்லை. அதற்கு மேல் என்னாலும் இருக்க முடியாது. நான் போய்விட்டேன். அன்று இரவு நண்பர்களை சந்தித்து கேட்ட பொழுது யாரும் வரவில்லையென்றும் விடிந்து விட்டதுதானே என தாங்களும் போய்விட்டதாக கூறினார்கள். அவள் என்ன ஆனாள் என எமக்கு தெரியாது. ஒருவேளை அவர்கள் வந்திருக்கலாம். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நான் கேள்விப் பட்ட செய்தி (மன்னிக்கவும் பச்சையாக சொல்லப் போகின்றேன்) இந்தியாவின் சநன டபைாவ ளவழசல க்கு இணையாக இருந்தது. அவள் கெட்டு விட்டாள். அல்லது கெடுக்கப் பட்டாள், அல்லது அவளை நினை விழக்கச் செய்து கற்பளிக்கப் பட்டாள். என்பதே. மேற்கூறிய வைகளை அவள் விரும்பிக்கூட செய்திருக்கலாம் ஆனால்.. 16 வயது நிரம்பிய இளம் தமிழ் பெண்ணின் எதிர்காலம்..?

அமைப்புக்கள் சரிவர செயற்படாத பொழுது இடம்பெறும் வேதனையான நிகழ்ச்சிகளுக்கு என் நண்பன் சொன்ன கதைதான் இது. இலட்சியத்தோடு இறங்கினால் முழுமையாக செயற்படுங்கள் என்பதே அமைப்புக்கள் பால் நாம் வைக்கும் வேண்டுகோள். நான் சொன்ன அமைப்பு பல வகையில் பல நல்ல அமைப்பாளர்களின் கீழ் செயற்பட்டு நல்ல முயற்சிகளை செய்திருந்தது. இருப்பினும் யார் மீது நாம் நம்பிக்கை வைக்கின்றோமோ அவர்கள் பிழைவிடும்பொழுது மன்னிப்புக்கு இடமேயில்லை.

CANTYD. இதன் பாதை என்ன இப்பபொழுது? கிடைக்கும் உதவி தொகையை வைத்து நமது இளம் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஒரு காலத்தில் மிக வேகமாக இயங்கிய இந்த அமைப்பு, இன்று முழுமையான செயற்பாட்டில் இல்லாமல் போனமைக்கு என்ன காரணம்? இளம் சமூகத்தோடு தொடர்பில்லாத வன்முறை பற்றி, இதில் ஈடுபடும் இளைஞர்களின் சரியான பிரச்சினை தெரியாத சிலர் இந்த அமைப்பின் அமைப்பாளர்கள் ஆவது சரியா? ஊயவெலன மேல் கேட்கும் கேள்வி களுக்கு காரணம் இருக்கின்றது. இன்று கனடாவில் தமிழ் இளைஞர் முன்னேற்றத்துக்கு TYO போன்ற அமைப்புக்கள் செயல்பட்டு வந்தாலும் அரசாங்கம் மற்றும் பிற நல சமூக அமைப்புக்களின் உதவி கிடைக்கும் ஒரு அமைப்பு இதுவென்பதால். அவ் உதவியை வைத்து பல விடயங்கள் செய்ய முடியும் என்பதால்.

மீண்டும் தலைப்புக்கே வருவோம். இந்த பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்?

தனிப்பட்ட மனிதர்களா? குடும்பங்களா? சமூகமா? யார் எப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தாலும், இறுதியில் நாம் வந்து நிற்பது இன்றைய நிலைக்குத்தான். அப்படியானால் இதற்கு என்ன வழி, இது மாற வேண்டும், இன்றைய நிலை அடியோடு மாற வேண்டும். நான் என்கின்ற நிலை மாறி நாம் என்கின்ற நிலை தோன்ற வேண்டும்.

முன்னால் வன்முறையாளிகளினால் உருவான பிரச்சினையை அவர்கள் முன்வந்து சமாதான முறையில் தீர்க்க பாடுபட வேண்டும். இல்லை எனக்கு என்ன, நான் விலகிவிட்டேன், என நினைத்தால் காலம் அவர்களுக்கு பதில் சொல்லும் அவர்கள் பிள்ளைகள் ரூபத்தில்.

நமது இளம் சந்ததியின் வருங்கால வாழ்விற்கு எல்லோரும் சேர்ந்து செயற்பட வேண்டும். வன்முறை வன்முறையாளியை மட்டும் அழிக்கவில்லை. அப்பாவிகளையும் தான் “எனக்கு என்ன என்ர மகன் அப்பிடியில்லை”யென இருந்தால், நாளை நீங்களும் கண்ணீர் சிந்த வாய்ப்பிருக்கிறது.

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறைக்கு யார் காரணம்...?

ஒரு இனத்துக்குள் புகுந்த வன்முறை,
இனத்தையே காவு கொள்ளும்,
சிந்தியுங்கள் பெற்றோர் களே!
சமூகமே!......

எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது என எண்ணுகிறீர்களா? ஆரம்பியுங்கள் உங்களிலிருந்து. உங்கள் விதண்டா வாதங்களை தூக்கியெறியுங்கள். உங்கள் கௌரவத்தை விட்டுக் கொடுங்கள். இவைகளை யாருக்கு நீங்கள் செய்யப் போகிறீர்கள்? உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு, ஏனெனில் அவர்களை நீங்கள் வாங்கவில்லை, உங்களிலிருந்து உருவாக்கினீர்கள். உங்கள் எதிர்காலம், அவர்களின் எதிர்காலக் கனவோடு இணையட்டும்.

குடும்ப உறவை, அதன் புனிதத்தை நாம் நமது சந்ததிக்கு எடுத்துச் சொல்வோம். அவர்களை அவர்கள் சந்ததிக்கு எடுத்துச் சொல்வார்கள்.

சமூகமே உலகின் நாளை நம்பிக்கை. இன்றைய இளைஞன் என்பதை வாய்வழி மட்டும் சொல்லாதே. அதற்கான வழியை வகுத்துக் கொடு. திறமைகளை தேடிக் கண்டுபிடித்து மேடைகளில் ஏற்று, வீதியிலும், கோப்பிக் கடைகளிலும், நிற்பவனை தேடிப்போ. அவன் சக்திக்கு மீறிய பொறுப்பைக் கொடு, உறுதியோடு உழைப்பான். எமது இனம் சமூகம் என பெருமை கொள்.

எமது விழுமியங்களின் வழியில் பண்பாட்டின் விழுதில் நிலைக்க நான், குடும்பம், சமூகம் என செயற்பட வேண்டும்.

இல்லையேல்....

பச்சை இரத்தம் சிந்தும் இந்த வன்முறை தொடரும், அநியாயமாக அப்பாவி இளைஞர்கள் மரணிப்பார்கள். பிள்ளைகளை இழந்து பெற்றோர்கள் பரிதவிப்பார்கள் நமது இனம் மனித முகம் இழக்கும், மிருகங்களாய், வெறிகொண்டு அலையும், காமத்துக்காய் உடலை இழப்பார்கள் எமது இளம் பெண்கள். விபச்சாரம் பெருகும், விவாகரத்து நுழையும் ஒரு பிள்ளைக்கு நாலு தாய், நாலு அப்பன் என எமது இனம் கலாச்சாரச் சீரழிவைக் மறுமலர்ச்சி காணும். ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி போய், ஒருத்திக்கு நாலு ஒருத்தனுக்கு பத்து என மாறும். இன்று ஆரம்பத்தில் நிற்கின்றது. இதை பிடுங்கி எறியாவிடில் நாளை கனடாவில் தமிழ் இனம், பெயரவில் மட்டுமே இருக்கும்.

மொழியற்ற, கலாச்சாரமற்ற, பண்பாடு மறந்த பரதேசிகளாய் மாறும், மாறும். இது ஏற்படக் கூடாது எனில்

உனக்குள்ளிருந்து

—யாசகன்

T.O. Student's Voice: Reconstructing Society.

Tamils, we come from the far side of the world, all the way to Canada seeking protection, shelter, and prosecution from our enemies; enemies who solely despise us for being Tamil. Almost all our people have been dispersed into each corners of the globe and have managed to find places to call "home" through their hard-work yielded by their blood and sweat.

Yet it's still in our nature to wonder when we can go back to where we came from, even if we were born in foreign lands. Our yearning for our homeland has not perished. Many of the Tamil youths that dwell within foreign countries like our Canada, are not the first migrants here, rather it is their parents who are the first migrants. These parents should stand in tribute to the accomplishments which they have made towards our Tamil society which it stands today; it is through their hard-work were we allowed to flee from the threat of war in our homelands where we are welcomed by Canada and other free-living states.

The least we can do with our lives now here is to contribute to the well-being of our society. In fact, we are in a position by being in Canada to contribute to the wellbeing of this world. Nations throughout the globe felt pity for us for the state and condition our people were in, the turmoil that wrought within our country and because of their sympathy, we have been given asylum amongst their lands for us to flourish where we would not have been if we had been living there.

Instead of showing them what wonders our people are capable of, Tamil youths have undermined the sweat and tears of their parents and are giving the world a reason to wonder why they brought us in the first place. It is a puzzling question of why there is so much Tamil violence occurring within our society. Tamil youths or Tamils, for that matter, should not be proud of themselves while reading this. They should have some sense of realization. It is hoped by your parents that when they fled their homelands for a reason that reason was primarily their family, let it be that their lives be not wasted instead let them know that being a Tamil in Canada is not to be represented as a fearsome, grotesque, animalistic and uncivil person.

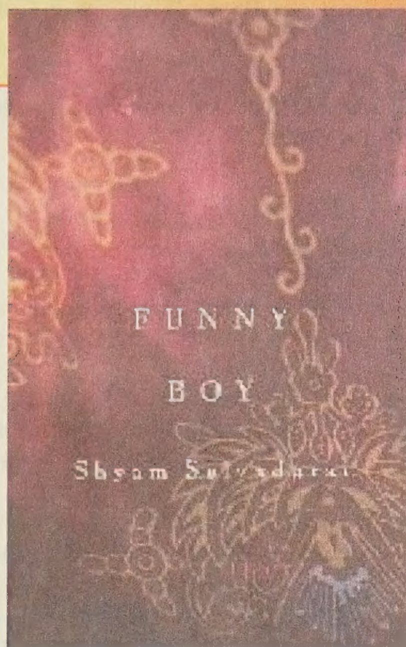
A Tamil should be able to walk anywhere and be respected not for the violence they spread, but for the greatness that we are capable of. Where it began, we don't know, but why should it continue? There are many of us here working day and night to set things right for our community, and then there is that few that destroys every respect we earn and brings us down to levels which degrade our society. Unfortunately, we live in a society where the media and the people only remember you when you commit ferocious actions, and so far some of us have stepped many boundaries which appear very barbaric by western standards. Our community, just like any other in this world, has many strengths and attributes, but the only ones that stand out are the ones with the thirst for violence and public disturbance.

From back home we got chased out with one common enemy and it made sense why we are suffering, but to come to a foreign country and fight our community? There is nothing disappointing and disgusting like that. Outsiders don't look at us negatively because they hate us. They look at us that way because we've made ourselves to be this way. Instead of joining hearts as one unified people, brothers and sisters at peace, we turn against each other in this time when we can only depend on one another. This doesn't even have to happen.

The struggles of our country exist, yes this is a fact, but why do we struggle here to find a proper footing? We need not resort to violence like in our homelands when we live in a place with opportunities, freedom, and endless possibilities. Let us leave our violent struggle that is ongoing in our homelands and embrace in a more humane, and peaceful path to retribution within ourselves, towards society, and for Sri Lanka.

By Salini Francis-Xavier and Mugunthan S Selvakumaran

Review of Shyam Selvadurai's Funny Boy

There are two distinct features about the novel, *Funny Boy*: One, it is written by a young Sri Lankan Tamil man, Shyam Selvadurai, and two, the main character and narrator of the novel is a homosexual boy, also of Sri Lankan Tamil decent. Although it is a fictional novel, there is reason to believe that the life of the gay boy is not very different from the childhood of Selvadurai, himself.

The story takes place in Colombo, Sri Lanka, in the midst of the Sinhala-Tamil conflict of the early 1980s. The main character, Arjie, struggles through this political battle as well as the social battle of being one of the very few homosexual boys in Sri Lanka. The story begins with Arjie playing 'wedding' with his female cousins while his brother and male cousins play cricket out on the field. He and his female cousins re-enact a wedding ceremony and each would assume a role such as the bride, groom and flower girls. Arjie absolutely despises the role of the groom and would always assume the role of the bride. He loves sneaking into his mom's room and trying on her sarees and makeup. As these interests are obviously unusual for a boy, Arjie was soon called 'funny boy', which is what inspired the title of the novel. Although those around him notice that he is very different from a 'normal' Tamil boy, Arjie does not discover his sexual origin until late adolescence.

There are many incidences in the novel that accurately depict some of the obstacles Tamils must face in the Sinhalese dominated city of Colombo. As he is from an upper middle class family, Arjie is able to afford a good education at a prestigious all boys private school. However, Tamil people are not held in the highest regard at this school, and Sinhalese and English are the only recognized languages. Tamil students try as best as they could to conceal the fact that they are Tamil and try to blend into the Sinhalese culture to avoid bullying and harassment. Arjie's aunt in the novel is brutally assaulted by Sinhalese army men during a riot in Jaffna for the sole reason that she is Tamil.

FUNNY BOY

Selvadurai is successful in opening people's eyes to many issues in Sri Lanka- whether political or social - that are not widely known or accepted. For example, the issue of homosexuality is not commonly discussed among the Tamil community.
However, in this novel, Arjie's homosexuality and his physical relationship with his boyfriend is very explicitly recounted. It is almost shocking to read. Introducing something so controversial in his debut novel was taking a huge risk for Selvadurai; however, it was a risk worth taking as his novel is hugely successful, claiming several awards in Canada, U.S. and the U.K. It has even become part of school syllabus and students are actually required to read it. With such a victorious first attempt, Selvadurai went on to work his magic with his second novel, *Cinnamon Gardens*. Hopefully, this novel is as, if not more, remarkable than the first.

Thusha Tharmalingam

About the author:
Shyam Selvadurai was born in Colombo, Sri Lanka, in 1965 and moved to Canada at the age of 19 with his family after the 1983 riots. He graduated from York University with a B.F.A. in literature. He has written two books, several articles and even scripts for television. His second novel, Cinnamon Gardens has been translated into 6 different languages - Italian, French, German, Danish, Spanish and Hebrew. He is now 40 years of age and currently lives in Toronto.

THE REALITY OF GANGS

What's the Deal With Gangs?

Gangs are neither just a big city or inner city problem, nor are they a problem of a particular race or culture. Gangs cross all ethnic, racial, socioeconomic, gender, and geographic boundaries. They bring fear and violence to neighborhoods, traffic in drugs, destroy property, involve youth in crime, and drive out businesses. Gangs pull teens away from school and home into a life of violence.

One of the scariest aspects of gang violence is it's often indiscriminate and unpredictable. Gang members have been known to kick, punch, hit, or even kill their victims. People get hurt if they are in the wrong place at the wrong time. If gangs or gang members are in your school or neighborhood, you know it.

Learn About Gangs

- Gangs can be organized around race or ethnic group, money making activities, or territory.
- Gangs usually claim a particular area of town which they call their "turf." They spend much of their time fighting rival gangs to keep them out of this territory.
- Most gang members are males ranging in age from 8 to 22 years old.
- Females, especially Asian and Hispanic, are moving away from the traditional role of being merely girlfriends of gang members and are forming their own gangs.
- Gangs wear particular items, styles, brands, or colors of clothing. Some gangs wear bandannas of a certain color or baseball caps of a specific team. Some gangs mark their bodies with tattoos with their gang symbol or name.
- Gangs often use special hands signs or handshakes to tell others the gang to which they belong.
- "Gangsta" rap paints a realistic picture of daily gang activity. The lyrics glorify violence, abuse of women, and disrespect for authority, especially the police.
- Contrary to what you may think, gangs are not around to help you. These groups of young people break the law, beat up people, and murder.

Why Do Young People Join Gangs?

What causes some teens to join gangs? Among the most common reasons are to

- belong to a group
- receive protection
- earn money
- end boredom and seek more excitement
- be with friends and be more popular.

For some it is even a family tradition.

None of these reasons are good reasons to belong to a gang. Most of the other kids who don't belong to a gang will be afraid of you and won't hang out with you. If you think you will be safer joining a gang, you're wrong. Most likely, you will increase your chances of being injured or killed. Think you'll be rich? Not likely. Over a lifetime, gang members make far less money than those who are not in gangs. And by joining you usually don't end up with a good education, making it hard to find a good job.

Join a Gang?

Joining a gang is like entering enemy territory. Belonging to a gang has a warlike existence where beatings and shootings happen all the time. Typical scenarios of joining a gang involve violence and rape.

- Boys usually have to fight several other gang members at the same time — this is called being "rolled-in" or "walking the line."
- Girls may be forced to have sex with several gang members or fight other female gang members.
- New members may be required to prove themselves by beating up an innocent person, robbing a store, or shooting someone — including
- drive-by shootings. If you break the rules after joining a gang, your punishment may be death.

What Does the Future Hold for a Gang Member?

Gang membership can severely hurt one's health and future.

- Gang members may be killed or injured.
- Many put themselves in danger of disease, prison, and death.
- Many become dependent on alcohol and drugs.
- Gang members usually drop out of school, limiting their chances for higher education or good employment.
- They are likely to be involved in crime throughout the rest of their lives.
- They may commit serious and violent crimes that lead to lengthy jail time.
- Once you are in a gang, it's not easy getting out. You may risk your life if you leave a gang.

Take Action

- If you are threatened by gang members, don't overreact. Stay cool and try not to act scared.
- Ignore their threats and tell them you have no argument with them.
- If threats from gangs continue, tell your parents, the police, or school officials.
- Don't be a "wannabe" by dressing or acting like you want to be in a gang.
- Hang out with kids who are not involved and don't want to be in a gang.
- Get involved in activities that are not gang-related, such as organized sports, summer jobs, community organizations, volunteer groups, faith groups, or arts and drama groups.

Start showing gangs you have zero tolerance for their activities. You can

- start a graffiti clean-up program in your community
- start a youth group or club whose purpose is to improve the neighborhood or school.

-Shamini

வலிதெரிந்தா...

நண்பனே
வன்முறையின் வழியில்
வாழ்க்கையை தொலைத்துவிட்டு
நிற்பவனே

உன்னோடு
ஒரு நிமிடம்

நண்பா வலிதெரிந்தா
வலி கொள்கிறாய்
வழிபுரிந்தா வன்முறை
வழியில் செல்கிறாய்

உன் வழி சற்று நின்று
நீ வழி வந்த பாதையை
சற்று உற்றுப் பார்

மொழி புரியாம் புலத்தில்
வழி வந்த வாழ்க்கையை
தொலைத்துவிட்டு
விழியாக நீயிருக்க
உனக்காய் உதிரம் உறையும்
குளிரில் உணர்வை தொலைத்து
உழைத்த உன் தந்தையை பார்!

இரவென்றும்பகலென்றும் பாராது
கருவறையில் சுமந்து
கைகளில் அணைத்து
கண்களில் காத்த
உன் தாயைப் பார்!

நீ சிரிக்க
நீ உடுக்க
நீ உறங்க
நீ உண்ண
இவர்கள் அவைகளை
மறந்தார்களே
புரிகிறதா?

நண்பா
நீ போகும் வழிதான் என்ன
வலி தெரிந்தும்
அவ் வழி ஏன் செல்கிறாய்?

மன்னித்துக் கொள்...

மிருகமே
மனிதம் இழக்கவா
வன்முறை வழிகொண்டாய்?

உன் கரங்களில்
வழிகின்ற இரத்தம்
ஒரு தாயின் கண்ணீரடா!
ஒரு தந்தையின் கனவடா!

வாழ்க்கையை தொலைத்துவிட்டு
வாழ்க்கையை எப்படி வாழப் போகிறாய்?
வசந்தங்களை தொலைத்துவிட்டு
வசந்தங்களை எப்படி அடையப் போகிறாய்?

பூக்களை பறித்தாலே
பாவமாய் இருக்க
பாவிகளே மனிதர்களை
கொல்கிறீர்களே

ஒரு நிமிடம்
ஒரு பொழுது
ஒரு உயிரை பறிக்கமுன்
ஒரு தடவை யோசித்தாயா?

உனக்குள் இருக்கும் வன்முறை
ஒருநாள் உனக்கும்
வன் முறையாகும்
மறவாதே
அழிவின் வழியே உனக்கும்
அழிவுவரும்.

கண்ணீரில் கலங்குகின்ற
இந்த தாய்களுக்கு என்ன பதில்
நாளை உன்னை
இழக்கப் போகும்
உன் தாய்க்கும் என்ன பதில்

மன்னித்துக் கொள்
நண்பன் தான் நான்
ஆதலால்
உரிமையோடு ஏசுகிறேன்
உயிர் பயம் கொண்டல்ல
நீ மாற வேண்டும்
உனக்கும் வாழ்க்கை வேண்டும்
நீ உயர வேண்டும்
உனக்கும் வெற்றிகள் வேண்டும்.

ஒருவனை அழிப்பதல்ல
வாழ்க்கை
பலருக்காய் உழைப்பதே
வாழ்க்கை.

உனக்கும்
உன் தாய்க்கும்
கண்ணீரை மட்டும் தந்த
வழி விட்டு விலகி வா.

மன்னிக்க
இங்கு மனிதம்
இருக்கிறது.

" When in despair
I remember that all through history
the way of truth and love has always won;
there have been tyrants and murdrers,
and for a time they can seem invineible,
but in the end they always fall"
M.K. Gandhi

மரணத்தை தவிர எல்லாமே
மறக்கக்கூடியவை
நீ மனிதனானால்
மரணம் கூட உன்னை
மன்னிக்கும்

உயிரை பறிப்பதைவிட
உயிர்களின் மேல்
உயிர் வைப்பதே வாழ்க்கை

வா நண்பா
உன்னோடு நாமும்
மனிதனாவோம்.

வா நண்பா
உன்னை மன்னித்து
உன்னோடு நாமும்
மனிதனாவோம்.

~யாசகன்

Do you drink more than four cups of TEA/ COFFEE per day?

There has been a huge global increase in the consumption of caffeine to such an extent that the claim can now be made that it is one of the worlds most widely used drugs. It is found in coffee, tea, cola-based drinks and chocolate.

Caffeine is mildly addictive and linked to a number of health problems if drunk in excess.

It can inhibit the absorption of vitamins and minerals and increase their excretion from the body. This removes vital nutrients from the body and impacts on their critical role in the body's metabolism.

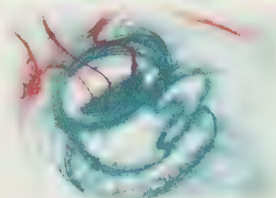
Caffeine over stimulates the central nervous system thereby increasing heart rate and blood pressure. In addition it has an impact on the body's energy levels; following the initial energy surge your levels fall due to the lowering of blood sugar.

It can also irritate your stomach and cause headaches and the well-publicized insomnia. Caffeine has also been associated with a decrease in bone mineral density, increasing the risk of osteoporosis in women.

Many people believe that if they drink espresso they will reduce their caffeine consumption. However, due to the small volume, the actual caffeine content per milliliter is much higher than a regular brew. The highest caffeine content is found in percolated, drip coffee as the coffee grounds remain in contact

with the water for a longer time. If you drink more than four cups of caffeine-based drinks a day then you should consider reducing your intake and substituting caffeine with herbal or fruit teas, many of which have the added benefit of being antioxidants.

Caffeine - putting advice into action.

Reducing the amount of caffeine you consume can be a difficult task. We therefore recommend that you do this gradually and adopt the following advice which will help you:

- If you cut out caffeine from your diet entirely, you may suffer from withdrawal headaches. These may develop after about 18 hours. Drink plenty of plain water and eat high-fiber biscuits or a slice of fruity malt cake to help regulate your blood sugar levels.
- These headaches and low energy levels may last for a couple of days but the benefits will be worth it.
- Alternatively, we recommend that you reduce your intake by half-a-cup cup a day over a seven-day period building up to a level where you are consuming less than five caffeine containing drinks a week.
- Once you have reached this level of consumption it will be easier to take the decision to remove caffeine from your diet altogether.
- During this process always make sure you have a substitute drink available such as fruit or herbal teas and drink plenty of water.

Shamini

Beyond Violence & Silence.

Watching the 9 p.m. local news last night, I was distressed to see yet another one of those infamous 'man in the street' (or 'person in the mall', as it turned out) interviews. The question posed to a reasonable sample of Canadian citizens was, 'Why is there so much violence in the Tamil community and who is responsible?'

'There are too many Tamil youth in different gangs and all they do is find ways to kill each other,' was one response. It seems the 'good citizens' of Canada are 'fed up with the Tamil youth'. 'They shouldn't be let off that easily, they should all be locked up for life,' another responded.

Whenever I see something like this, I wonder how reporters find these good folks and seldom find me, unless they're looking for a 'target', someone whose 'facts' can be presented as the common interest of the public. Increasingly, personal opinion has been elevated to such a high status that 'facts' have become uninteresting or tedious. The people who have the 'facts' have learned to beware the reporter who, in the guise of offering us a platform for the presentation of the 'facts', has actually set us up to be attacked by all those who become enraged whenever their opinions are contradicted by the 'facts'.

While youth violence is a terrible problem in our country, current efforts to combat it based on stereotyping and scapegoating of youth as "predatory animals" have proven to cause more harm than good.

The relationship between youth gang involvement and homicide is poorly understood. The media should be more sensitive to this issue and exert responsibility in order to ensure accuracy, fair coverage and fair reflections on youth violence and homicide. If all you have to do to get a reporter to stick a camera in your face is sit in the local Tim Horton's, you begin to think that your opinion must be very important. Otherwise, why would you want to see yourself with your friends on the six o'clock news, with your name spelled correctly under your chin? Doesn't it follow that, if enough people have the same opinion, then they must be right?
The public depends on the news media for its understanding of crime. Most of us watching the news and hearing people's exaggerated opinions on these incidents assume they are true or worst still, exaggerate even more when repeating it. This is quite common in our community. We feed each other with false beliefs and instead of preventing youth violence, we're promoting this sort of action.

Tamil youth are proud of this exaggerated coverage because it somehow makes them look more powerful and influential.

"Most of the stuff in the media is exaggerated so much but we don't care because when we see our names or photos in the papers and it gives us this great, powerful image. Everybody else will think that we're something big and that makes us proud," says Shan*

This negative view has had a disastrous effect on youth, and the situation is only getting worse. Not only is this damaging to the community, it is also damaging to the individual who will eventually have to receive harsh punishment for these exaggerations.

Recent events have served to focus our attention on the problem of youth violence. One is the death of Suresh in North York as a result of an apparently random gang-like attack and another is the Waterloo incident where two brothers were allegedly run over after a night out. These events have aided people to argue that the police are not taking youth violence seriously. But the fact is, the police cannot work with opinions and assumptions of the public. For example, the police are confused with the happenings of the Waterloo incident. "There are a lot on unanswered questions, some witnesses are coming forwards, but we still need more" Waterloo regional Police spokesperson Olaf Heinzel said.

There seems to be some sort of selection and omission in the related news. People should identify the facts before presenting them to the public as their judgments are often irrelevant to the story and can have harmful affects.

Violence is a cultural product and the media are reflections of the culture. Our youth will be violent as long as our culture is violent. The role that the media play in deglorifying violence by showing our youth that armed aggression is not a Canadian cultural right, will determine the media's ultimate relationship to youthful violence in society.

You can start with your immediate family and friends. Whenever something like this gets into the news, you can bet that someone you know will bring it up at family gathering or a party situation. Here's your chance to present some 'facts'

Each time one of us speaks up, another reporter or politician or simply opinionated citizen is forced to, at the very least, examine some facts contradictory to her/his opinion. The more often this happens, the more likely it is that the opinionated will become more wary of presenting their opinions as 'common sense'. No one likes to be embarrassed by the overwhelming weight of the facts negating one's opinion. The ensuing 'silence' will then need to be filled by our research and experience-based facts.

What's the cause of youth violence in our community& Who is responsible for it?

"I feel that there are many factors that come into play causing violence. A dysfunctional family is a big one; where there is no mutual understanding between the parents and the children. Fear is another one; people reluctant to speak about what they know regarding violent acts which then allows the violence to carry on. Who to blame? Parents. If your kid commits a crime and goes to jail, leave them in there and/or when they come out take serious measures to ensure they won't do it again. I think the parents of the young people who commit these crimes have very little authority over their kids."

Susan Saba

"I think parents and our community are the peoples that should be blamed for the violence's that has been happening in our community. I think community doesn't know how to treat youngsters. They try to judge them by their looks and behaviors. If they see couple go guys on the street, they will Jude them as gagsters. Also parents don't encourage their kids to do anything.
All they can do is complain about their own kids, they don't show love and support exp for guys. In that case youngest wants to chill with their friend and end up being a victim of violence."

Ramya Mathavan

"I think we are all to blame for the violence that our Tamil youth are caught in. I believe that if all of us cared enough for about youth violence, we would not be left in this dilemma of who to blame like we have in the past. As a youth, I am able to understand and relate to the many problems youth face, such as peer pressure, the widening cultural gap between generations, and the need to develop my dual identify both as a Tamil and Canadian. Tamil Youth are not comfortable going to their parents for support, especially in regards to their social life due to the wide cultural gap. Youth are then left to confide in their friends for moral and emotionally support. This is not

a bad thing, but it is when high risk youth confide in the wrong types of friends that we end up with youth violence. The need to develop unbreakable friendships at any cost due to the lack of support a youth receives at home could be a factor in contributing to the deeper issue of youth violence."

Raveena. T

T.O.students

"The cause of young violence is partly to be blamed on parents for letting their kids stay out too late or not spending enough time with them at home. In my opinion most if it is to blame the law system in Canada, they are not strict enough for them to teach them a lesson. For example, when one kills another they get out in a short period of time and for a criminal that is nothing because they know that they will get out in no time. To stop this from happening they can have strict law on serving their whole time rather than getting out earlier. Or just send them back to where they originally came from. In my opinion that's what they deserve for forgetting what they actually came for."

Uma

RIGHTS OF A CHILD

The United Nations Conventions on the right of the child changed the world by giving basic human rights to young people.

Every child is born with human rights. These rights are:

- The right to life
- The right to the highest standard of health possible, including nutritious food, clean drinking water and a safe environment
- The right to be protected from physical, mental or sexual abuse neglect and exploitation
- The right to name, a nationality and, as far as possible, to know and be cared for by his/her parents
- The right to maintain relationship with both parents
- The right to keep his/her identity
- The right to protection against attacks on honour and reputation
- The right to an education
- The right to a standard of living adequate for physical, mental, spiritual, moral and social development
- If disables, the right to appropriate special care
- The right to information and materials from wide variety of sources
- The right to freedom of thought and religion (Parent/guardian can provide direction in the exercise of this, according to the child's age)
- The right to express his/her views in all matters that affect the child, and to have those views considered
- The right to enjoy his/her own culture and to use his/her own language
- The right to associate, interact, or join together with other individuals
- The right to express himself/herself through speech, writing, art or other media
- The right to be informed of charges against the child and to have legal assistance
- The right to be presumed innocent until proven guilty
- The right not to be imprisoned unlawfully, if imprisoned to be treated with humanity and respect
- The right not to be tortured or treated cruelly

The U.N convention on the Rights of a child respects with responsibilities, rights and duties of parents (and other adults who have legal or customary responsibility) to provide guidance to the child in a manner appropriate to the age and maturity of the child.

10 Tips for talking with kids about tough issues

1. Start early.
2. Initiate conversations with your child.
3. ...Even about sex and sexuality.
4. Create an open environment.
5. Communicate your own values.
6. Listen to your child.
7. Try to be honest.
8. Be patient.
9. Use everyday opportunities to Talk.
10. Talk about it again. And, again.

கனடாவில் சிறுமிகள் துஷ்பிரயோகம்

கனடாவில் தமிழ் சிறுமிகள் துஷ்பிரயோகம் அதிகரித்துள்ளது

பாலியல் வன்முறைக்கு தமிழ் சிறுமிகள் உள்ளக்கப்படுவதாக ஆய்வொன்றில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது

இது பற்றிய சிறப்புக்கட்டுரையை **Oct** 24 இதழில் எதிர்பாருங்கள்?

"The Boy Who Cried Wolf," by The Boy Who Cried Wolf

That's me. I'm the boy. This is my story. I was given a big job to do: watching a big herd of sheep. I had to protect them from the big hungry wolf. If I saw the wolf, the people from the village would come running to catch him.

This is a pretty tough job, so I got a book from the library called "How to Watch Sheep." It said:

YOU MAY BE SCARED
YOU MAY BE WORRIED
THAT YOU WON'T KNOW
JUST WHAT TO DO
IF SOMETHING BIG
AND BAD AND FURRY
COMES TRYING TO STEAL
THOSE SHEEP FROM YOU!
JUST CRY "WOLF!"

I was practicing shouting "wolf!" and the villagers heard me. They came running.

"Somebody cried 'wolf!' Where's the wolf?"

"I heard you cry 'wolf'? Are the sheep okay? What's happening?"

But there was no wolf, so I said, "False alarm! Sorry!" I went back to my job, and the villagers went back to the village. After a while, I decided to let the sheep know they were safe with me. I told them that if I see a big wolf . . .

I'LL JUST CRY "WOLF!"
A BIG BIG WOLF!
JUST CRY, "WOLF!"
ALL THE FOLKS WILL COME A-RUNNING.
ALL I HAVE TO DO IS CRY "WOLF!"

The villagers heard me talking to the sheep. They came running again.

"Somebody cried 'wolf!' again. Where's the wolf again?"

"I heard you cry 'wolf'? Are the sheep okay again? What's happening?"

But there was no wolf again, so I said, "False alarm! Sorry!" I went back to my job, and again the villagers went back to the village. This was fun! It's not often a whole village will listen to a kid like me. After a while, I decided to practice one more time. If I see a big wolf . . .

I'LL JUST CRY "WOLF!"
A BIG BIG WOLF!
JUST CRY, "WOLF!"
ALL THE FOLKS WILL COME A-RUNNING.
ALL I HAVE TO DO IS CRY "WOLF!"

A big crowd from the little village came running to help me again. But there was no big wolf again.
"Wow, you came even faster this time!" I said. The villagers were not happy. Not one bit.

"I don't believe this. That's the third time I came running for nothing! I think this big job has gone to that little boy's head!"

And they all headed back to the village.

But then the big hungry wolf really did come to steal the sheep!

I cried **"WOLF!"** No one came.

I shouted **"WOLF!"** No one came again.

I yelled **"WOLF!"** No one came some more.

I screamed **"WOLF!"**

"That's me," said the wolf, and without so much as a huff or a puff, he disappeared with all my sheep - the big ones and the little ones. Boy, I was in big, big trouble!

The End.

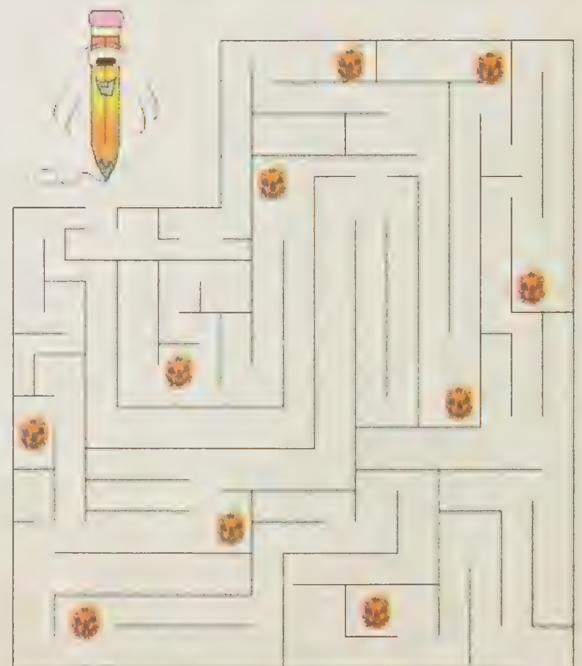
So, what did I learn from this?

Good question. I think I learned two things.

1. If you need help, people will come and help you, if they know you're telling the truth.

2. Never lie about something as important as needing help.

Help Woody the Pencil through the maze.
How many jack o' lanterns did you pass?

Hey kids..!

Little Bear would like to thank all those who participated in Issue 2's *Kid's Corner* questions.

Here are the correct answers:

1. **Where did the peanut plant originate?**
   South America.

2. **What do you call a baby oyster?**
   Spat.

3. **What do you call a group of owls?**
   Parliament.

4. **Is there a 4th of July in England?**
   Yes.

5. **Some months have 31 days. How many have 28?**
   All of them-All 12 months have a 28th day

6. **Take the number 30, divided by ½, and then add 10. What do you get?**
   70. (30/0.5= 60 check it out using a calculator and then add 10)

7. **There are 3 apples and you take 2 away, how many apples are you left with?**
   2. You take two, so you have 2.

8. **How many 2 cents stamps are there in a dozen?**
   12. It doesn't matter how much each stamp costs. In a pack of dozen, there are always 12 stamps.

Congratulations to Shajan Ganesharajah, age 9 - the winner of Issue 2's competition.

[illegible]

Hey Kids!

Are you guys ready for Halloween? You can be a winner of a special Halloween gift. Just look out for a special Halloween sticker in the *Kid's Corner* section of TO Tamil Issue 4 (October 21st to October 24th) to win. Little Bear will be giving a surprise gift for [illegible] lucky winners.

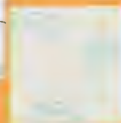
If you find a sticker placed in your TO Tamil paper, all you have to do is

call us at 416 – 751 –5990 or email us at info@totamil.com and describe the sticker (background colour, position, page # etc.). If you cannot call or send an email, you can mail the copy of the Kid's Corner page (with the sticker on it) along with your name, age and address to:

[illegible]

[illegible] If you are a winner and you want a photo of yourself in our Issue 5, you can mail it o us or drop it off at our office.

சென்ற வார தொடர்ச்சி

திருமணம் நடந்தபிறகு நியூயார்க்கில் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்த சூகி. பின்பு லண்டனில் உள்ள தென்கிழக்கு ஆசிய மையத்தில் சிட்டிங்ஸ்காலராகப் பணிபுரிந்தார். மைக்கேலுக்கும் அங்கேயே ஒரு வேலை கிடைத்தது. சந்தோஷமாக போய்க் கொண்டிருந்த அந்த இல்லறத்தின் பயனாக அலெக்ஸாண்டர், கிம் என்று இரண்டு மகன்களும் பிறந்தனர்.

சூகி யின் வாழ்க்கையை திசை திருப்பும் விஷயங்கள் அப்போதுதான் நடந்தன. அவரது சொந்த நாடான பர்மா சுதந்திரத்துக்கு அப்புறமும் இராணுவ ஆட்சியில் சிக்கி பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த நாட்டு மக்கள். நீதான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்! உன் தாய்நாட்டின் கதியை நேரில் வந்து பார் பெண்ணே! என்று தங்கள் அபிமானத் தலைவரின் மகளுக்கு மிக உரிமையோடு கடிதங்கள் மேல் கடிதங்கள் போட்டார்கள்.

இந்த நிலையில் ரங்கூனிலிருந்த சூகி யின் அம்மாவின் உடல்நிலை வேறு மோசமடைய, உடனடியாக பூட்டானிலிருந்து பறந்து சென்றார் சூகி.

அதற்குள், 26 ஆண்டுகள் பர்மாவை ஆண்ட நெவின் பதவியிறக்கப்பட்டார். இனி பர்மாவின் அரசியலமைப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை மக்கள் தீர்மானிப்பார்கள் என்று அறிவித்தது அரசு. மக்கள் வேறெதை விரும்புவார்கள்....
ஜனநாயகத்தைத்தானே? ஆனால் இராணுவம் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தங்கள் ஆட்சியே நடக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தது. நெவின்னுக்குப் பிறகு பதவியேற்ற தளபதி ஷா நவுங் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தினார். அதனால் பர்மாவில் மாணவர்கள் ராணுவத்தால் கொடூரமாகக் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள்!

பார்த்துக் கொண்டிருந்த சூகி யால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. தாய் மண்ணுக்காக ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும் என்று மனசு பரபரத்தது. தன்னை மறந்தார்.... தன் குடும்பம் மறந்தார்... சூகி. என்னதான் வெளிநாடுகளிலேயே வளர்ந்திருந்தாலும் பர்மா மக்களுக்கு அவர் பேரில் தனி மதிப்பு இருந்தது... அவரிடம் ஒருவித எதிர்பார்ப்பு வைத்திருந்தனர் மக்கள்.

சூகி பல்வேறு ஜனநாயக ஆர்வக் குழுக்களை இணைத்தார். பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அந்த நவம்பர் 4ம் தேதி ஜனநாயக தேசிய அணி உருவானது. அதன் செயலாளராக எல்லோராலும் ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் சூகி.

இதற்கிடையில் சூகி யின் தாய் இறந்து போனார். அவருடைய இறுதி ஊர்வலத்திற்குத் திரண்ட மாபெரும் ஊர்வலத்தைப் பார்த்து கொஞ்சம் மிரண்டுதான் போய்விட்டது இராணுவம்! அந்த பிரமாண்டமான ஊர்வலம் தங்களது ஆட்சிக்கு விடப்பட்ட சவால் என்று கருதியது. இத்தனை வருடங்கள் இல்லாமல் திடீரென்று வந்து குதித்த இந்தப் பெண் எங்கேயிருந்து இத்தனை கூட்டத்தைக் கூட்டினாள் என்று சூகி யின் மீது கடும் ஆத்திரப்பட்டு உடனே சூகி யை வீட்டுக் காவலில் அடைத்தது இராணுவம்! அவரது கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொத்துக் கொத்தாக சிறைக்குள் அடைத்தார்கள்.

வீட்டுச் சிறையிலிருந்து என்னையும் அவர்கள் இருக்கும் சிறையிலேயே அடையுங்கள்... என்றபடி உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தொடங்கினார் சூகி.

உலகையே விலுக்கென்று திரும்பிப் பார்க்க வைத்து விட்டது அவரது போராட்டம்! ஐ.நா.சபையின் பொதுச் செயராளர், மனிதாபிமான அடிப்படையில் சூகி யை அவரது குடும்பத்தோடு சேர்ந்து வாழவிட வேண்டும் என்று அறிக்கையெல்லாம் தந்தார். பர்மா அரசோ அவரது குடும்பம் பர்மாவுக்கு வரவே கூடாது. ஆனால் சூகி வேண்டுமானால் தன் கணவர் இருக்கும் நாட்டுக்குச் செல்லட்டும்... என்றது. அப்படிப் போனால் மீண்டும் பர்மாவின் எல்லைக்குள் நுழைய இனி தனக்கு அனுமதியே கிடைக்காது என்பது சூகி க்குப் புரிந்தது. எனவே பர்மாவை விட்டு வெளியேறாமலேயே ராணுவ ஆட்சிக்கு எதிராக தன் போராட்டத்தை அமைதியாகவே தொடர்ந்தார் சூகி.

அந்தப் பெண்ணின் உறுதியையும் தியாகத்தையும் பாராட்டும் வகையில் மனித உரிமைக்காக வழங்கப்படும் சகரோவ பரிசை சூகி-க்கு வழங்கியது ஐரோப்பிய பாராளுமன்றம். இதனால் இன்னும் கொதிப்படைந்தது இராணுவ அரசு. ஐந்து வருடங்களுக்கு எந்த விசாரணையும் இல்லாமலேயே சூகி-யைக் கைது செய்து காவலில் வைக்கலாம் என்று சட்டத்தையே மாற்றியது.

ஆனால்... இப்படி சட்டம் மாற்றப்பட்ட அதே ஆண்டில் சூகி-க்கு உலகின் மிக உயரிய விருதான நோபல் பரிசு கிடைத்தது. இந்த விருதின் மூலம் கிடைத்த 13 லட்சம் டாலரை சூகி தனக்காக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அந்தத் தொகை முழுவதையும், பர்மிய மக்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதார மேம்பாட்டுக்காக ஒரு ட்ரஸ்டை ஏற்படுத்தி அதில் போட்டு விட்டார்.

நோபல் பரிசு பெற்ற சூகி-யை சந்திக்க ஏற்கெனவே அதே நோபல் பரிசு பெற்ற ஏழு பேர் சென்றார்கள். ஆனால் அவர்களை பர்மா எல்லைக்குள் கூடவிட மறுத்தது அந்த அராஜக இராணுவ அரசு. அந்த ஏழு பேரும் தாய்லாந்துக்குச் சென்று அங்கிருந்து ராணுவ அரசுக்கு எதிரான கோஷங்களை எழுப்ப, மீண்டும் மீண்டும் உலகின் தலைப்புச் செய்திகளானார் சூகி.

தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்

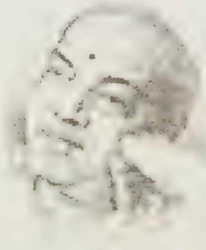

PERSONAL:

- Born: 24 June 1927, cirukUdalpatti
- Parents: Caathappan and Visaalakshi
- Given name: Muthaiah
- Brothers and Sisters: 8
- Education: Elementary School at cirukudalpatti, High school at Amaravathi pudur, upto 8th Std.
- First job: Thiruvattiyur, Ajax Company
- Literary job: 1944 as Editor of "Thirumakal"
- First poetry: in 1944; 1945-46 Film Music, Editor 'mEthAvi'; 1949 Editor 'candamArutham'; 1949 training in film field
- first song: 1949, Film-kanniyin kAdali, song - kalangkAthiru manamE
- Politics: 1949 D.M.K member of the early days
- Marriage: 1950 Ponnazhagi-Parvathi
- First literary work: 'mAngkani', written while in prison (1952-53 Dalmiapuram name change protest)
- story, dialogue: 'illaRa jyothi' in 1952 while in jail
- First newspaper: 1954 'thenRal', then 'thenRal thirai', caNdamArutham (twice monthly); 1956 - 'mullai' literary monthly
- Election: 1957 Lost in the II General Election contest from ThirukOzhtiyUr constituency, representing DMK.
- Film Production: 1957 'mAlaiyitta mangkai'; 1958-59 'civakangkai ceemai', 'kavaiyillAtha manithan'
- Change in Politics: 1960-61 Leave DMK party, start 'thenRal' daily
- New Party: Tamil Nationalist Party under the leadership of Sampath; 'thenRal thiRai' daily start; 1962-63 join Congress
- Again Films: 'vAnampAdi'; 'iraththath thilakam'; 'karuppup paNam'

LITERARY CONTRIBUTIONS -POETRY

- kaNNadAcan kavithaikaL - 6 vols (vaanathi pathipakam, chennai, 1975)
- film songs - 2 vols.

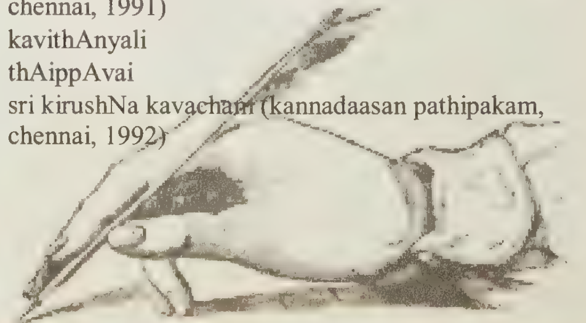
- Travels: 1970 to Russia; to Malaysia in 1971, 1975; to USA in 1981
- Awards: Received best song composer award from the state and central government; State Poet 1978; Sakitya Academy Award in 1979 for 'cEramAn kAthali'; Annamalai Memorial Award 1979 for Best Poet
- Last Days: Travel to Chicago on 24th July 1981 for health reasons; died on 17 Oct 1981; body brought to Madras on 20 Oct 81, last rites on 22 Oct 81 with full government honours
- pen names: kAraimuthup pulavar, vaNangkAmUdi, kamakappriyA, pArvathinAthan, Arokkiyacami
- Contributions: Epics, storys, essays, poems, drama, biography totalling 105. Many yet to be published; composed over 5000 film songs
- Family: 2 wifes, 9 sons and 5 daughters

LITERARY CONTRIBUTIONS - NOVELS

- aval oru inthup peN (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- civappukal mUkkuththi (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- raththa pushpangkaL (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- swarna caraswathi (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- nadantha kathai (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- micA (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- curuthi cErAtha rAkangkaL (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- muppathu nALum powrNami (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- kadal koNda thennAdu (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)
- arangkamum antharankamum (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)

thirai icai paadalkaL (vaanathi pathipakam, chennai, 1988)

- paadik koduththa mangalangkaL (vaanathi pathipakam, chennai, 1991)
- kavithAnyali
- thAippAvai
- sri kirushNa kavacham (kannadaasan pathipakam, chennai, 1992)

The 4 Wives

There was a rich merchant who had 4 wives. He loved the 4th wife the most and adorned her with rich robes and treated her to delicacies. He took great care of her and gave her nothing but the best.

He also loved the 3rd wife very much. He's very proud of her and always wanted to show off her to his friends. However, the merchant is always in great fear that she might run away with some other men.

He too, loved his 2nd wife. She is a very considerate person, always patient and in fact is the merchant's confidante. Whenever the merchant faced some problems, he always turned to his 2nd wife and she would always help him out and tide him through difficult times.

Now, the merchant's 1st wife is a very loyal partner and has made great contributions in maintaining his wealth and business as well as taking care of the household. However, the merchant did not love the first wife and although she loved him deeply, he hardly took notice of her.

One day, the merchant fell ill. Before long, he knew that he was going to die soon. He thought of his luxurious life and told himself, "Now I have 4 wives with me. But when I die, I'll be alone. How lonely I'll be!"

Thus, he asked the 4th wife, "I loved you most, endowed you with the finest clothing and showered great care over you. Now that I'm dying, will you follow me and keep me company?" "No way!" replied the 4th wife and she walked away without another word.

The answer cut like a sharp knife right into the merchant's heart. The sad merchant then asked the 3rd wife, "I have loved you so much for all my life. Now that I'm dying, will you follow me and keep me company?" "No!" replied the 3rd wife. "Life is so good over here! I'm going to remarry when you die!" The merchant's heart sank and turned cold.

He then asked the 2nd wife, "I always turned to you for help and you've always helped me out. Now I need your help again. When I die, will you follow me and keep me company?" "I'm sorry, I can't help you out this time!" replied the 2nd wife. "At the very most, I can only send you to your grave." The answer came like a bolt of thunder and the merchant was devastated.

Then a voice called out: "I'll leave with you. I'll follow you no matter where you go." The merchant looked up and there was his first wife. She was so skinny, almost like she suffered from malnutrition. Greatly grieved, the merchant said, "I should have taken much better care of you while I could have!"

Actually, we all have 4 wives in our lives:

a. The 4th wife is our body. No matter how much time and effort we lavish in making it look good, it'll leave us when we die.

b. Our 3rd wife are our possessions, status and wealth. When we die, they all go to others.

c. The 2nd wife is our family and friends. No matter how close they had been there for us when we're alive, the furthest they can stay by us is up to the grave.

d. The 1st wife is in fact our soul, often neglected in our pursuit of material, wealth and sensual pleasure.

d

Shamini Source: Indianchil

ஆழியாத கோலங்கள்...

–அகில்

தம்பி தயவு செய்து தமிழில் என்ர பிள்ளையோடு கதைக்காதை. கதைக்க வேணுமெண்டால் ஆங் கிலத்தில் கதை.

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நண்பர் ஒருவனின் வீட்டுக்கு போன பொழுது எனக்கு கிடை த்த புத்திமொழிதான் அவை.

நண்பனின் சிறியதாய் தான் இவைகளை எனக்கு கூறியவர்.நானும் விடாமல் ஏன் என்று கேட்ட பொழுது, அவர் கொடுத்த விளக்கம் இருக்கிறதே.........

இந்த நாட்டில தமிழில கதைக் கிறதால என்ன கிடைக்கப் போகுது. அவன் கனடாவில பிறந்தவன். கனேடியன். அவன் ஆங்கிலம்தான் கதைக்க வேண் டும். அவன் கதைக்கிறதைப் பார்த்து நானும் ஆங்கிலம் கதை க்கலாம். என்ர பிள்ளை உந்த தமிழ் படங்களே பார்க்கிறதி ல்லை. படிக்கிற நீங்கள், தமிழ், அது இது எண்டு உங்கட கால த்தை வீனாக்காதையுங்கோ. இன்னும் பல புத்திமதிகளை அவர் எனக்கு கூறினார்.

தம்பி தயவு செய்து தமிழில் என்ர பிள்ளையோடு கதைக்காதை. கதைக்க வேணுமெண்டால் ஆங் கிலத்தில் கதை.

தன் தாய்மொழியை பேசுவதற்கு அவன் தாயே தடைபோடுகிறாள்.இப்படியான கோலங்கள் எமது சமூகத்தில் பல இடங்களில் வெட்கமின்றி அரங்கேறுகின்றன.

அப்படி என்னதான் இவர்கள் வேற்று மொழிகளில், கலாச் சாரத்தில் எம் மொழியை விட பெரிதாக கண்டுள்ளார்கள் என்று பார்த்தால்.... ஒன்றுமே யில்லை. வெறும் பகட்டுக் கௌர வத்தை தவிர.

இங்கு படித்த நான், எனது நண்பர்கள், எமது நாட்டில் பெரிதளவில் கற்க முடியாத மொழியை இங்குதான் கற்றுக் கொண்டோம்.

ஆனால் சில நேரங்களில் நாம் பிழை செய்கிறோம் என்கின்ற கோணத்தில் பல பெரியவர்க ளால் திசை திருப்ப முயற்சிகள் இடம்பெற்றன.

சரி அது போகட்டும்.

தன் தாய் மொழியை அறியாத பேசத்தெரியாத, ஒருவனை நாம் தமிழன் என அழைப்பது சரியா? தவறா? இதற்கு யார் குற்ற வாளிகள்?

இன்று கனடாவில் நூற்றுக்கு, நாற்பது வீதமான இளைஞர்களே தமிழ் பேசுகிறார்கள். அறுவது வீதம்.... வெறும் தமிழர்களாய், பெயரளவில்... அப்படியென்றால் அவர்கள் தமிழர்களில்லையா?

ஒருவனின் வளர்ச்சியில் அம்மா, அப்பா, ஆசிரியர் பின்பு சமூகம் என தொடர்கின்ற இந்த அமை ப்பு அந்த ஒருவனை ஏன் அவன் சார்ந்த இனமாக வளர்க்கத் தவறிவிடுகின்றது.

ஆசிரியர், சமூகம் என இருவரை விலக்கிப் பார்த்தாலும், இளமை யின் அதிக காலத்தை செலவிடும் தாய் தந்தையர் ஏன் அவனை/ அவளை அவ்வழியில் வளர்க்கத் தவறுகின்றனர்.

இந்த தவறுகளே இன்றைய கலாச்சாரச் சீரழிவுகளுக்கு காரணம். தமிழை பேசத் தெரிந்தால் மட்டும் போதாது. தமிழனை வாழ வேண்டும். பலர் இங்கு பேச்சளவில் மட்டுமே.

மொழி தெரியாத இளைஞனை குற்றம் சொல்லும் இவர்கள் மொழி பாதுகாப்பு அமைப்பு மட்டும் உருவாக்கியிருந்தால் போதாது அதை செயலில் காட்ட வேண்டும்.

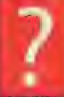
கனடாவில் தமிழ் மொழி சரி வரத் தெரியாத பல இளைஞர் களே தமிழ் மொழியின் அடை யாளங்களாய் மாறிக் கொண்டி ருக்கிறார்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முயல வேண்டும்........

ஒருவன் தன் தாய் மொழியை அறியாவிடில் அவன் தாய் தந்தையர் தமிழர்களாய் வாழ வில்லையென அர்த்தம்.

நீண்ட நாட்களுக்கு பிறகு நண்பனை சந்தித்தேன். அவன் சிறியதாய் மகன் ஜெயிலில் இருப்பதாக கூறினான்.....

அவன் மட்டும் தமிழை அறிந்திருந்தால்......

அறிதல் என்பது உணர்தல்.

A clash of civilization?

It was not until I was sixteen that the question of my cultural identity started to weigh upon me. During my trip to Canada from U.K., I started to notice the vast gap of difference that lay between me and my Tamil counterparts in Canada. I felt so British in a world in which Tamils looked like me but didn't act like me. This fact was sadly amusing because I had felt so Tamil in England.

Growing up in UK, I was unaware of such a thing called legacy. I did not believe that I had to choose between cultures, feeling comfortable being both Tamil and British. For some reason, at that time, I truly believed that my schoolmates and I differed only in skin color. But this was not true at all.

Thinking it would somehow transform me into Tamil woman, I pierced my nose and for a while, I tricked myself into thinking that there were actual Tamil roots in me. But only quite recently have I discovered the tenuous nature of these roots.

The question of the way a girl prepares herself for the life of a Tamil woman is quite an interesting one. Young girls are often unprepared for this event. Among the Tamils there have been no written laws. Customs handed down from generation to generation have been the only laws to guide us.

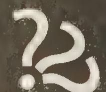
In today's society, more and more girls are struggling to keep their western and eastern cultures. Girls are starting to wear make-up, date and even get pregnant at a very young age. How will our society deal with it? Are we going to accept this?

At which point are young girls supposed to leave their free, Canadian way of life and settle into the Sri Lankan way of life? How far can we negotiate?

There is hardly any room for negotiation in our culture, only compromise. As independent as you think you might be, you must adapt your personal model of yourself and compromise with the cultural model of yourself.

Our culture is not quite ready to accept teen pregnancy, mixed race dating or even mixed religious marriages.

Even in Canada, our world is divided. The evolution of the Tamil culture is yet to be seen.

An End To Violence

does it mean to be Tamil? There is no literal definition but every Tamil individual has composed a definition best suited for them, on the basis of how each of them lives their lives. Based on our history we should be able to agree that we want freedom, we want a life of peace and security, and we want to be respectable, decent, considerate people, people who do not solve their petty problems with violence. Now I can not speak on behalf of all Tamils' because no agreement would be met. Now we must view one another as equals, and treat others how we expect to be treated.

Remember that people have tendencies to over-exaggerate, or emphasize a story to make it more interesting , or to make them look better, people have tendencies to gossip, and to spread rumors, now what they are doing is not justified in any way. But we must acknowledge that our society is consumed by it. Now I know that hearing absurd comments about oneself, has the potential to make people angry or frustrated, but just remember that if these immature people who may or may not be your friends want to make comments, let them, because you have the ability to decide whether the opinions of these people are of any value.

Don't let the insignificant people around you disrupt your main focuses in life. Our Society has sat back and watched the violence escalade day after day, now we've come to a point where death is something 'normal', something we have adjusted to hearing and to seeing. People are constantly arguing, fighting, killing and for what? A shrub on the shoulder, a remark made behind their back, over hear-say, a girl, these are all inadequate reasons for any sort of violence. We must remember life is **too short** to squander on people who aren't worth your time. Do you think death is normal? Do you think it was normal for Thanushan Jeyakumar an eight-teen year old boy to be stabbed to death? Do you think it was normal for Sureshkumar Kanagaratnam a twenty-eight year man to be shot to death? Do you think it was normal for Chandrasekar Nagulasigamani and his brother Soumiyan Nagulasigamani, a twenty-one year old boy and a nine-teen year old boy to be repeatedly run over and killed? None of these boys deserved to die. These are just a few incidents of this normal killing that we have adjusted to

For a moment think of how this tragedy causes so much pain, and anguish for the deceased family and friends. Think about the mother and father who have lost their son, think about the sister and brother who have lost their brother, think about the emptiness that will always remain with them. Think about how one's death has the ability to cause this extreme amount of agony. Now think about the boys who has passed away, think of what they have lost, what they have been robbed of. They have lost all opportunity to have a future, to be successful, to be happy, and to have a family. They have been robbed of the ability to make the decision between life and death, because someone else decided that they had the right to make that decision for them. This is wrong, and only after we acknowledge this we have the ability to make change, it is up to us whether or not we are going to take responsibility in attempting to change the society we live in for the better. Because we have to comprehend that no one expects to in such tragic incidents, but it could happen to any of us. Don't wait until it's too late. You have the ability to stop the violence. **Think And Act Before It's Too Late.**

Student

FOCUS ON THE LAW

CRIMINAL INJURIES COMPENSATION BOARD

A whole slew of homicides have been committed in the City of Toronto over the past four months, so much so that even officials with the Federal Government have felt compelled to provide assurances to the whole community that the problem is being addressed. These killings have left many families devastated. The situation becomes particularly tragic if the person slain is a breadwinner for the family. The emotional wounds can only be healed with time along with the strength and comfort of friends and family.

However, the government can provide some financial relief to the families who have lost a dear one to a criminal act or to the victim of a criminal act who managed to survive. Where a person is injured or killed as a result of an act or omission in Ontario by another "person occurring in or resulting from … the commission of a crime of violence constituting an offence against the *Criminal Code*", the victim, "the person responsible for the support of the victim, the victim's dependants, or anyone who, on behalf of the victim" incurred certain specific expenses, can receive compensation on application to the *Criminal Injuries Compensation Board.*

The *Criminal Injuries Compensation Board* is created by the *Compensation for the Victims of Crime Act* (an Ontario act). Death or personal injury resulting from the criminal operation of a motor vehicle is not compensable unless the vehicle was used to assault the victim. It should be noted that an application under the *Compensation for the Victims of Crime Act* would not preclude the victim or the dependants of the victim bringing a civil action against the perpetrators of the criminal act. However, the *Board* must be reimbursed, from the amount collected from the offender or any other party, for any amount the *Board* paid out.

The *Board* will award compensation for the following: "expenses *actually* or *reasonably* incurred or to be incurred as a result of the victim's injury or death"; monetary loss incurred by the victim as a "result of total or partial disability affecting the victim's capacity for work"; monetary loss incurred by the "dependants as a result of the victim's death"; pain and suffering; support of a child born as a result of rape; and other monetary loss "resulting from the victim's injury and any expense that, in the opinion of the Board, it is reasonable to incur."

Family members may also make a claim for the injury known as mental or nervous shock in cases where extreme and unusual violence was involved. The *Board* will follow the common law in examining whether the threshold has been met for mental or nervous shock. The *Board* will look at the following in evaluating the mental or nervous shock claim: the degree of violence which was involved; the closeness of the relationship between the claimant and the person injured or killed in the event; whether the claimant was at the scene of the event; and how the claimant came to know of the event.

Compensation may be given regardless of whether the offender is charged for or convicted of the criminal act. The *Board* will award emergency expenses such as medical and funeral expenses up to a maximum of $6,000.00. In one lump sum payment, in the case of an injury or death of a victim, the *Board* will not award beyond $25,000.00. In the case of a group of applicants making a claim as a result of one incident, the *Board* will not award beyond $150,000.00 as a lump sum payment.

For additional information about the *Criminal Injuries Compensation Board* please contact the *Criminal Injuries Compensation Board* at 439 University Avenue, 4th Floor, Toronto, Ontario, M5G 1Y8. The *Board*'s contact number is 416-326-2900. One can also obtain some preliminary information about the *Board* through the Internet at the following URL: http://www.attorneygeneral.jus.gov.on.ca/english/about/vw/cicb.asp.

Please also be advised that although a lawyer's help may not necessarily needed to make your application, a lawyer or paralegal may be able to assist you in getting the maximum amount under the legislation.

SATHISHKUMAR BALASUNDERAM ,LL.B., J.D
(First-year Associate lawyer at Manuel Jesudasan & Associates)

FIRST YEAR FEARS

New friends. Fresh surroundings. Increased responsibilities. Freshman year is filled with exciting new experiences, but it can also cause students to feel anxious and stressed.

"In the beginning, it's normal to feel anxious, so students shouldn't be surprised if they experience some level of anxiety related to the changes and newness that starting college brings." said Dr. Julia Turovsky, associate director of the Anxiety Disorders Clinic at Rutgers' Graduate School of Applied and Professional Psychology. "Anxiety is often triggered by a lack of predictability, feeling uncertain or unable to control a situation."

The symptoms of anxiety can include being fearful, nervous or edgy and can cause heart palpitations, muscle tension, headaches, insomnia, loss of appetite, gastrointestinal problems, hyperventilating or light-headedness.

According to Turovsky, starting college can also trigger symptoms of sadness or mild depression. "New students may feel homesick, struggle with being separated from their family, friends or familiar surroundings." Symptoms of mild depression may include feeling down or sad, excessive worrying, changes in appetite, trouble sleeping, and difficulty making decisions.

Symptoms of anxiety and mild depression can last days or weeks, but in most cases will improve over time, said Turovsky. She recommends the following tips to make the first year of college more manageable:

BEAT HOMESICKNESS:
Don't feel like you have to cut yourself off from family and friends to be independent or grown-up.

Stay in touch with those you love; call, e-mail or visit but not to the exclusion of college

activities. Develop a comfort zone by bringing things from home that are familiar or important to you like pictures, pillows, blankets, or a favorite object.

Share your feelings with others: talking about them can normalize these feelings. Engage in pleasurable activities or treat yourself to something enjoyable at least once a day, such as a favorite magazine, and respect the fact that transitions are hard.

EVERYTHING IN MODERATION:
Respect your body's need for food, rest and a normal routine.
Greasy, sugary foods can trigger negative emotions and make you feel even more anxious or tired.
Limit caffeine, whose effects can actually mimic panic attacks and anxiety, causing heart palpitations, dizziness or breathlessness.
Sleep deprivation can cause feelings of fatigue, lethargy and difficulty concentrating, which can worsen the experience of feeling depressed. **GET PHYSICAL**:
Exercise is a great way to manage symptoms of anxiety or sadness. Aerobic activity naturally changes body chemistry making it more difficult for the body to feel stress and feeling better physically can help you stay calm and rational. Exercising offers a chance to socialize and meet new people. Swim, bike, run, walk, play tennis or whatever you enjoy.

Take a class. Most campuses offer classes in yoga, aerobics and strength training.

Use the gym. Most campus pools and gym facilities are open for student use during special times.

GET ORGANIZED/ BE REALISTIC:
It's easy to get overwhelmed, so try to keep things in perspective.
Break down issues or concerns into manageable segments.
Prioritize activities and allot a specific time for each one, whether it is studying, socializing or extracurricular activities. Keep a "to do" list of what you need to accomplish.
Stay flexible. Time demands often change during the semester.
Set smaller, more realistic goals.

PLAN AHEAD:
Reduce uncertainties before school starts.
Visit the campus to become familiar with the surroundings and local community.
Speak to roommates before school starts to work out basic plans and details.
Write down your concerns. This forces you to be specific about the issues and provides an opportunity to focus on ways to deal with them.
Talk to upperclassmen about their experiences and successful survival techniques.
According to Turovsky, experiencing a little anxiety may actually benefit students. "Anxiety serves a function. It helps us to prepare and cope with changes and stressors, and it can even motivate us to perform at our best."

She noted that anxiety only becomes a problem when the symptoms don't subside or if they worsen. "Normal symptoms should not interfere with a student's ability to attend classes, socialize or complete his or her work. Signs that students may need additional help include persistent sleeping problems, eating difficulties, chronic worry or panic attacks.

"If a student gets to this point we recommend visiting the college counseling services, which are usually free, or specialty clinics that treat anxiety or depression," said Turovsky.

Shammi

Source: Rutger's University

Can You Go Without Wear Make-Up?

When I was growing up, my parents made strange-but-effective rules about makeup-I had to be five feet tall to wear any. In a relatively short family, this meant I was in my final years in high school before I could start dolling up. Since then, I've been wearing make-up to school, parties, work, shopping - everywhere.

A week back, a few colleagues of mine and I were out on a business trip, when I realized that I needed a touch-up on my make-up. As I complained about needing to do so, one of my male colleagues turned to me and said, "Why do you wear make-up? You look better when you're not wearing any." For a second, I didn't' know whether to take his statement as a compliment or as a sarcastic insult for wearing make-up in the first place. "Thank you," I said, giving myself the benefit of the doubt.

When I left work that day, I casually asked my fiancé, "Do you think I look better with make-up or without make-up?"

"It really doesn't matter either way but I hate the fact that you take so long to get ready," he responded

The other night I decided to give myself a little more face time. I put on my Mac studio fix foundation/powder, eye shadow, eyeliner, mascara, lip liner, lipstick…basically everything I could find in my make-up bag and it only took me five minutes (honestly).

"I'm ready," I announced to my fiancé. "Are you finally ready?" he responded without the slightest bit of interest in what I looked like. How could he not notice my precise eyeliner or my extra curled lashes, or my perfectly lined lipstick? How could he not notice my efforts and dedication to do it as fast as I could? Not even the smallest compliment came my way.

So why do we spend so much time and money on these ridiculous products when guys don't even notice? I'll tell you why: Because they do notice. They just don't know they notice. I conducted an official survey of 57 guys. Okay, when I say "official" I mean I talked briefly to a couple of guys at work, a few of my cousins and a group of guys from my university. And it was more like twelve. Nonetheless, their answers were consistent:

"Do you care if a girl wears makeup or not?" I asked.

"Doesn't matter to me," said one of the guys at work."

"To tell you the truth, I can't tell if a girl is wearing makeup or not," says a guy from my university.

"I'm more of a legs man," noted my cousin, Ram.

"Hmmm I think ugly girls have to wear make-up to make themselves look better," reports another cousin of mine.

After reviewing my findings, you may come to the conclusion that guys don't give a damn about makeup. I disagree. Let's evaluate three celebrities that most men (and all the guys I surveyed) agree are attractive: Jennifer Aniston, Catherine Zeta Jones or even actress Simran. Sure, they've all got great bodies but what else do they have? Makeup, makeup and a lot more makeup. And they're not just sitting in front of their own bathroom mirror fiddling around with cheap makeup freebies you get from magazines. No- they spend money, they spend time and they enlist a crew of professionals to expertly apply every ounce of goo, glob and glitter. If your guy saw any of these girls first thing in the morning, he certainly wouldn't have anything to drool about.

You may argue, "But my man loves the way I look first thing in the morning. He says that's when I look the best." Every woman has heard a man make that comment to her at some point. I bet he also says he prefers your "natural" look, right? Wrong. This is a hoax invented by all the men of the world to cut down on our "getting-ready" time. It's true. They hate waiting for us so much that they are willing to let us go out in public without an ounce of makeup and without even running a brush through our hair.

Wait for next issue

தூது போ தென்றலே...

2

கண்ணகி (தாயகத்திலிருந்து)

ஓடிச் சென்ற காலம் ஒருகணம் நின்று எம்மை முறைத்தது. விளைவு.... காலத்தின் கொடுமையோ கட்டாயத்தின் கட்டளையோ தெரியாது. எனது மன்மதனும் அக்கரைச் சீமைக்கு பயணப்பட நிர்ப்பந்தமானது.

மறுத்தான், கதறினான், திமிறினான், ஓடி ஒளித்தான் விதி வலிமையானது. ஈற்றில் பலிக்கடாவாக பொதியாக்கப்பட்டு அந்நிய நாடு கடத்தப்பட்டான். நானும் ஆரம்பத்தில் போவதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தாலும் யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு சம்மதம் தெரிவித்தேன். ஆனாலும் துளிகூட நாட்டம் கிடையாது. கையில் கிடைத்த பொக்கிஷத்தைக் கடலில் விட யாருக்குத்தான் மனம் வரும்?

பிரிவுத் துயர் ஆரம்பமானது.

காதலின் பிரிவை காதலித்தவர்களுக்குத்தான் உணர வைக்கலாமேயொழிய மற்றவர்களுக்கு அறியப்படுத்த முயல்வது விழலுக்கு இறைத்த நீர் போன்றதாகும். அதனால் அனுபவமுள்ளவர்கள் நான் பட்டபாட்டை கற்பனையில் உயிர்கொடுத்து பார்க்கலாம்.

இதோ இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பமாகிறது. இதோ அவனிடமிருந்து பதில் வருகிறது. என்பெயரையும் அவன் பெயரையும் இணைத்து திருமதி என்று முத்திரையிடப்பட்டு நான் அவனுக்கேயுரியவள் என்ற அந்தஸ்த்தையும் கொண்டுவந்தது.

அங்கும் ஒரே பிரிவுத்துயர், புலம்பல்கள், எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் உலுக்கியெடுத்தன. அப்படிப்பட்ட பாச விசாரிப்புக்கள், நலங்கள், அக்கறைகள் என்று? எதைச் சொல்ல? எதைவிட?

'என்னைப் பொன் என்று வர்ணித்தான் - நான் இங்கு தீ மூட்டாமலே உருகினேன். தென்றலென்றான் - ஏக்கத்தினாலே புழுங்கினேன்'.

ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் கனத்துடன்தான் விடிந்தது. படலையில் காத்திருப்பேன் தபால்காரரின் வருகைக்காக. சில சமயம் அசட்டுத்தனமாக இரவுவரை காத்திருந்ததும்உண்டு. அவரும் (தபால்காரரும்) எனக்கு தேவதூதராகவே தெரிந்தார்.

நானும் இரவில் தினமும் பதில் எழுதுவேன். நிறைய நிறைய எழுத நினைத்து கடைசியில் எல்லாம் மறந்து போய் வழக்கமாக எழுதுவது போன்று எப்ப வருவீர்கள் என்பதைத்தான் திரும்பத் திரும்ப எழுதியிருப்பேன். அதற்கு மணியடித்தது போல் பதில் வந்து சேரும். இதோ இப்போதே உங்கு ஓடிவரவா என்றுதான் கேட்டிருப்பான்.

காலங்களும் தேய்ந்து தேய்ந்து மிகமந்தமாகவே ஓடின..ஓடின...ஓடின.. ஐந்து வருடங்களை யுகங்களாக மாற்றி ஓடவிட்டோம். எத்தனையோ இடையூறுகளிலும் எங்கள் காதல் தொடர்பு – தவறு – கடிதத் தொடர்பு காலத்தை நடத்திச் சென்றது. நாங்களும் காலத்தினாலும் காதலினாலும் பக்குவப்பட்டோம். ஏனக்கு அவனைத் தவிர வேறொன்றும் அறிய நாட்டப்படவில்லை. உயிர், பொருள், ஆவி எல்லாமே அவன்தான். சிறீராமஜெயம் எழுதுவதற்குப் பதிலாக அவன் பெயரையெழுதி நோட்டுகளை நிறைத்திருக்கிறேன்.

கண்ணனுக்காகக் கூட பக்தை மீரா அப்படி காத்திருந்தாளா என்பது சந்தேகம். எமது நாயகனும் அந்நிய மண்ணுக்கேற்ப இசைவுபட நடந்தாலும் அவன் அவனாகவே இருந்தான். அவனைப் பற்றி அவன் நண்பர்கள் கூறும்போது நான்படும் சந்தோசத்துக்கு அளவேயிருக்காது. அங்கும் என்னைப்பற்றி எல்லோருக்கும் சொல்லி சொல்லி மாய்ந்திருக்கிறான். என்ன பொருள் வாங்கினாலும் என் பெயரையும் சேர்த்து எழுதி மகிழ்வான்.

குடைசியாக காத்திருப்பிற்குப் பலன் கிடைத்தது. எனக்கு நேரமும் கூடி வந்தது. உறவுகள் பச்சைக்கொடி காட்டின. அயலகத்தில் திருமண முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. என்னை அயல்நாடு வரச்சொல்லி அழைத்தான். அப்பப்பா என்ன ஒரு மகிழ்ச்சி. திருமணத்துக்காக நண்பர்கள் உறவுகளின் ஆசியோடு அயல்நாட்டுக்கு வருகிறேன். பிரிவுச் சுமைகளுக்கு மூட்டை கட்டியாயிற்று. எனக்கு தெரிந்தது மகிழ்ச்சி...! மகிழ்ச்சி...! மகிழ்ச்சி...!

மீண்டும் என் மனதில் பட்டாம் பூச்சிகள்! வான வேடிக்கைகள்! மத்தாப்பூக்கள்! இன்னும் வேகமாகவே. இதோ நானும் வந்தாயிற்று. அந்நிய நாடு, புதுமுகங்கள், புதுப்பழக்க வழக்கங்கள். இவையொன்றும் என்னைப் பாதிக்கவில்லை. ஏனெனில் என் நினைவெல்லாம் அவன்தான். இதோநாள் நெருங்குகிறது. முகூர்த்தப் பட்டுக்கூட பொறுமையில்லாமல் வாங்கிவிட்டேன். இன்னும் அவன் வரவேண்டியதுதான் பாக்கி. என் மனக்குதிரை கற்பனைவானில் தறிகெட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கடிவாளமில்லாமல் இதோ நாள் நெருங்க அவனிடமிருந்து எந்தவொரு ஆரவாரமோ உற்சாகமோ தென்படவில்லை. அவனிடமிருந்தோ மௌனம்! மௌனம்! மௌனம்.

அர்த்தங்கள் கற்பிக்கப்பட முடியாத மௌனத்தின் பின் தொலைபேசியினூடாக பேசினான். தான் வரமுடியவில்லை என்றான். விடுமுறை கிடைக்கவில்லையாம். தனக்கு காலம் கூடாதாம். காண்டத்தில் ஓலையில்லையாம். தனக்கு தீராதநோய் (நெஞ்சுவலி) என்றான். இன்னும் தான் நல்ல நிலைக்கு வரவில்லையாம் வந்ததும் யோசிக்கலாம் என்றான். ஆரம்பத்தில் நியாயமாக எடுத்துச் சொன்னவன் பின்பு காரமாக எரிந்து விழ ஆரம்பித்தான். கடுமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தினான். பிறகும் பலதடவைகள் தொலைபேசி பேசின என்பதைவிட என்னை ஏசின என்பதே உண்மை. சினிமாக்களிலும் நாவல்களிலும் பார்க்காத சம்பவம் என் வாழ்க்கையிலும் நடக்க என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்

கொலை புரிந்த நண்பனுக்கு

கொலை புரிந்த நண்பனுக்கு ஒரு அனுதாபக் கடிதம்.

நாம் எம் சொந்த மண்ணை விட்டு பல்வேறு இன்னல்களுக்கு மத்தியில் வெளிநாடு வந்தோம். எதற்காக? நமக்குள்ளேயே சண்டையிட்டு சாவதற்காகவா? இல்லை, இல்லை. எம்மையும் எம் தாய் நாட்டையும் கட்டி எழுப்புவதற்காக. அந்த உயரிய பொறுப்பினை உடைய எம் இளைஞர்கள் இன்று இந் நாட்டில் தம்மைத் தாமே ஏதாவது ஒரு வகையில் அழிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்கின்றான். ஏன் இந்த அவலம்? எம் தாய்நாட்டு உறவுகள் உங்களையே பெரிதும் நம்பியிருக்கிறார்கள். இவ்வேளையில் நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வேண்டும். அதை விடுத்து உங்களிற்குள்ளேயே நீங்கள் வன்முறையை வளர்த்தால் தமிழினத்தின் கதி என்னவாவது? எம் தமிழினம் இன்று முன்னேற்றப் பாதையில் செல்கிறது. இவ்வேளையில் நீங்கள் விஷக்கிருமிகளின் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாகி செய்யும் செயல்கள்? சிந்தித்துப் பாருங்கள் ஒரு கணம். நான் அடித்துச் சொல்கிறேன் ஒவ்வொரு தமிழனுக்குள்ளும் தமிழ் வீரம், தேசப்பற்று, அன்பு, கருணை போன்ற உயரிய குணங்கள் செறிந்து உள்ளது. அது உங்களுக்குள்ளும் உள்ளது இளைஞர்களே! அன்று நீங்கள் அவ்விரு சகோதரர்களையும் ஈவிரக்கமின்றி கொன்ற போது எங்கே போனது? அட பாதகர்களே! அப்படி என்ன பாவம் செய்தார்களடா அவ்விரு சகோதரர்களும்? ஏனடா அவர்களைக் கொன்றீர்கள்? முடி வெடுத்து விட்டீர்களா உங்கள் இனத்தை நீங்களே அழிப்பதென்று? ஏன் இந்தக் கொடூரம்? அடே கொடியவனே! நீ செய்த இந்தச் செயலால் இன்று தமிழினமே வெட்கித் தலை குனிந்துள்ளது. ஏனடா இப்படிச் செய்தாய்? உந்தன் மனதில் அப்படி ஒரு கருணை உணர்வே இல்லையா? அறிவில்லா அரக்கனே! எங்கே போனது நினைத்துப்பார் அந்தப் புதல்வர்களை. இழந்த அவர்களின் பெற்றோர்களின் கதியை. ஈரமில்லாதவனே அவர்கள் உயிரோடு இருந்தும் நடைப் பிணங்களாக திரிகின்றனர். அவர்களின் அம்மா, அப்பா அந்த மனங்கள் என்ன பாடுபடும்? போலிகளை நம்பி இரு நிஜங்களை சாய்த்துவிட்டாயே பாதகனே! இந்தப் பாவம் உன்னைச் சும்மா விடப்போவதில்லை.

உனது இந்த ஈவிரக்கமற்ற செயல், ஒரு குடும்பத்தின் அமைதியைக் குலைத்துவிட்டது. இச் செயலால் முன்னெல்லாம் நண்பர்களுடன் ஜாலியாக திரிந்த நீ இன்று "தலை மறைவு" இது தேவைதானா? இனி நீ எப்படி உன் நண்பர்கள் முகத்தில் முழிப்பாய்? நான் கொலை செய்து விட்டேனே என்ற குற்ற உணர்வே உன்னை சாகடித்து விடுமே! அறிவிலியே இந்தக் கொடிய சிந்தனை உனக்கு எங்கிருந்து வந்தது? யார் மூட்டிய தீயடா இது? வெறும் போதைப் பொருளும், குடி தண்ணீரும் இச் செயலைச் செய்யத் தூண்டியதா? உன் அறியாமையை எண்ணி நான் வருந்துகிறேன். நிலையற்ற இவ்வுலகிலே வாழக்கிடைத்ததே ஒரு சிறு காலம். அவ் வாழ்விலும் இவ்வளவு இன்னல்கள் எனின் என்ன வாழ்க்கையிது? இரு உயிர்களைக் குடிக்குமளவிற்கு என்ன குரோதம்? இவ்விடத்தில் நாம் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வேண்டும். எம் இனத்தில் உள்ள சில களைகளை நாம் பிடுங்கி எறியும் நேரம் வந்து விட்டது. இனியும் நாம் தாமதித்தால் எம் இனம் தாழ்த்தப்பட்டு, இழிவு படுத்தப்பட்டு விடும். எனவே பெற்றோர்களே! நண்பர்களே! இளைஞர்களே! எம் நாடு, எமது பண்பாடு அனைத்தையும் காத்துப்போக வேண்டிய கடமைப்பாடு எம் அனைவருக்கும் உள்ளது. எனவே அதனை உணர்ந்து செயல்படுவோம். எக் காரணம் கொண்டும் இனி ஒரு சௌமியனோ, சந்திரசேகரனோ வீணாக உயிரை விடக்கூடாது. நாம் தமிழர்களாக பிறந்ததை யிட்டு பெருமைப்பட வேண்டியவர்கள். எம் இனத்தை இழிவு படுத்த முயலும் எந்த ஒரு ஆசாமிக்கும் நாம் துணை போகக் கூடாது. இறுதியாக காலம் வரும் முன்னரேயே விதிக்கு பலியிடப்பட்ட எம் சகோதரர்களுக்கும், அவர்களின் குடும்பத்தாருக்கும் என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

அஜித்

What's the cause of youth violence in our community& Who is responsible for it?

"The Young people that commit these violence are the ones that should be blamed; they are the ones that make the decision to take this wrong path when they are given the choice. Also the parents should be blamed just as much because they should monitor what their kids are doing when they are not at home or in school. As well the surroundings they grow up in plays a big role, and this is the parent's fault, they make the decision on where their children should be raised.

A strong rooted issue within our community is youth violence. To understand this trend it's important to understand our history. History dating back to the beginning of war. Violent behaviour and the spurring of these types of thoughts have many aspects and reasons that collectively may trigger such responses, and varies according to individuals.

Let's look at these reasons more close up.....

When we look upon our community here in Toronto, we should consider when is it that we first started to immigrate to Canada. Many have started to arrive in Canada as of the 1980's, most specifically after 1983. We have two groups, in our Tamil family: the parents and kids. The initial problem begins right here. After many of our parents came to Canada they had to find a job and send their kids to school. In the end its all for the best of "our kids" isn't it? In the end, the busy life, the lack of communication and the realization of the new society is what furthered the relationship between the parents and kids. Dont take me literally here because not all kids or all parents are the same. Like they say, not all fingers on the hand are the same. Some combination of behaviour between parents and kids worked well together in few families that in the end, kids became "better off" and more successful individuals. Parents who were strict, who beat their kids alot, or were really loving, very nice, and showing much care versus kids who obeyed parents, retaliated, or went against them necessarily didn't mean it was the others fault. There are parents who have wonderful cultured kids who value our cultural morals when their parents were loving, or even when some were strict. And there are kids who are just the opposite who adopted the new way of "western life" even when their parents were loving and not so strict as opposed to being strict.

To summarize that, I am basically saying, the relationship between parents and kids is unique and different for every family. There are kids, because of their personal experiences,

beliefs, values, and apparently interactions, who will become the "good kid" while others become "the bad kids

"Another aspect is our school environment. Racial slurs and violence towards Tamil students by kids from other backgrounds have left both emotional and physical scars in their life. Just like our freedom fighters they eventually united and fought back. Of course this type of retaliation is justified, at least when you are defending yourself and your rights. But it is also important to understand that.......GOOD AND BAD EXISTS IN EVERY PART OF THE WORLD, AND IN EVERY RACE. How viable is an individual to be influenced by negative things?? Like I mentioned before, we are like different fingers on a hand. Some are mentally weak, and some are not. We are all unique!! Sadly however, those who are more prone to be influenced by negative things, are easily affected by those who are already immersed into violent actions and behaviours. These people in a sense move towards violence, sometimes blindly believing what they do are right, or can be justified through values and emotions rather then law."

Puvi

கங்காவும் நானும்...

2

(டயறி குறிப்புகளிலிருந்து)

தாத்தா, கங்கா, நான் என..... எங்கட வாழ்க்கை சந்தோசமாக கழிந்து கொண்டிருந்தது.

யார் உன்னுடைய நண்பன் எனக் கூறு? நான் உன்னைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் என்பது போல்,

கங்காவால் நானும் நல்ல பெயர் எடுக்கத் தொடங்கினேன். எனக் குள்ள இருந்த பிடிவாதம், கோபம், எல்லாம் என்னையறி யாமலே காணாமல் போயின.

கங்கா எனக்கு உயிரினும் மேலானவளாக, ஒரு நிமிடம் கூட பிரிய முடியாதவளாய் மாறிப் போனாள். எதையும் இழக்க சம்மதிக்கும் எனக்கு கங்காவை மட்டும் இழக்க முடியாத எண்ணம் வலுக்கத் தொடங்கியது. இப்படியான ஒரு நாள் ஒரு சனிக்கிழமை காலையில் கண்விழித்த எனக்கு காத்திருந்தது வேதனையான செய்தி.

கங்காவும் அவளின்ர குடும்ப மும் மொன்றியல் சென்று விட்ட தாக, இந்த weekend என்ன வெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என எண்ணியிருந்த எனக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. கங்கா மொன்றியல் போன செய்தியால்.

அந்த weekend ஒருத்தரோடும் நான் கதைக்கவேயில்லை. அம்மா, அப்பா, தாத்தா ஒருத்த ரோடும். சாப்பிடாமல் அழுது கொண்டிருந்த என்னை தாத்தா

தான் வெளியில கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

நானும் தாத்தாவும் மாலையில் நாங்கள் விளையாடும் park ற்குப் போனோம், அங்கு என்ர frends எல்லாரும் விளையாடி கொண்டிருந்தவை ஆனால் எனக்கு விளையாட விருப்ப மில்லை. நான் தனியாக ஒரு இடத்தில் போய் இருந்திட்டன். தாத்தாவும் எனக்கு பக்கத்தில் வந்து இருந்தவர். என்னையே உற்று பார்த்துக்கொண்டி ருந்தார்.

கங்கா எண்டால் உனக்கு நல்ல விருப்பம் என்ன? எனக்கும் நீ சின்னப்பிள்ளை. உன்ர வேத னையை சாப்பிடாமல், கதைக் காமல் காட்டுகின்றாய். ஆனா நான் வயது போன கிழவன். நான் அழுதா எல்லாரும் சிரிப்பினம். நான் சாப்பிடாமல் இருந்தா யாரும் ஏன் எண்டு கேட்க மாட்டினம்......

தாத்தா என்னை பார்த்து சிரித்தார். சில விடயங்கள் உங்களுக்கு இப்ப விளங்காது.... விளங்கி அதை நீங்கள் செய்யாமல் இருக்க வேணும்.

தாத்தா எதையோ சொல்ல நினைக்கிறார். என்பது எனக்கு விளங்கியது. என்ன எண்டுதான் விளங்கவில்லை.

தாத்தாவுக்கு 70 வயதிருக்கும். வெள்ளைப் பஞ்சுபோல முடி, கண் எல்லாம் உள்ளுக்குள்ள, மெலிந்த உருவம், அவற்றை

உருவம் எனக்கு நல்லாப் பிடிக்கும்.

தாத்தா உங்களுக்கும் கங்கா போல சின்ன வயசில friends இருந்தவையா? நீங்களும் அவை யள் எங்கையாவது போய் விட்டால் என்னை மாதிரி அழுத னீங்களா? தாத்தாவைப் பார் த்து கேட்டன்.

நான் இப்படி கேட்டதும் தாத்தாவின் கண்களில் கண்ணீர். அவர் அழத்தொடங்கிவிட்டார் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி.

கங்காவும் எனதுமான டயறி குறிப்பில் ஏன் தாத்தாவை பற்றி நான் எழுதுகிறன் எண்டு நீங்க நினைக்கலாம். அவரால என்ர வாழ்க்கையில் மட்டுமில்லை கங்காவின்ர lifeல் கனக்க மாற் றங்கள் நடந்தது என்பதால தான் அவரைப் பற்றியும் நான் செல்கிறன்.

அழுதுகொண்டிருந்த தாத்தாவை ஆறுதல் படுத்த எனக்கு தெரியாமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன்.

உங்கள மாதிரி இந்த நாட்டில பிறந்து, வளர்கிற பிள்ளை களுக்கு எங்கட கதை விளங்காது. என்று சொன்னவர் பெரு மூச்சு விட்டபடியே தொடர்ந்தார்.

உன்னை மாதிரி எனக்கும் friends இருந்தவங்கள். இப்ப அவங்கள் பலர் செத்து போயிட்டினம். ஒன்றிரண்டு பேர் உயிரோட இருக்கலாம். அது வொரு காலம் உனக்கு எங்க விளங்கப் போகுது.

இப்படி சின்ன வயசில ஓடி, ஆடி விளையாடிய இந்த வாழ்க்கை ஒரு நாள் காணாமல் போய் விடும். உன்னோட சேர்ந்து திரியிற இந்த கங்காவும் ஒரு நாள் காணாமல் போயிடுவாள். வாழ்க்கையில எதுவுமே நிலை யில்லைத் தம்பி.

கங்காவும் காணாமல் போயிடு வாள் என்டு சொன்ன தாத்தா வின் மேல் எனக்கு கோபம் கோபமாய் வந்தது.

இல்ல கங்கா எப்பவும் என்னோ டதான் இருப்பாள். அவளை நான் இனிமேல் எங்கையும் போக விடமாட்டன். மொன்றிய லுக்கும் போக விடமாட்டன். உங்கட friends இல்லையெண்டது க்காக என்ர கங்காவும் இல்லா மல் போயிடுவாள் எண்டு சொல் லாதையுங்கோ. அப்பிடி இனி மேல் சொன்னிங்கள் எண்டால் கதைக்கவே மாட்டன் என்று அண்டைக்கு பூரா தாத்தாவோட சண்டை பிடித்தேன், இப்படியே weekend கழிந்தது. ஞாயிற்றுக் கிழமையும் அவள் வரவில்லை. அழுதபடியே தூங்கி போயி ட்டன்.

திங்கட்கிழமை காலை வளக்கம் போல எழும்பிப்போய் பார்த் தால் கங்கா.........

தொடரும்...

Based on a True Story Based on a True Story Based on a True Story

வேர்களில் நிலைப்போம் விழுமியங்களில் தொடர்வோம்

Silver Jubilee

On October 3rd 2005, the silver jubilee for Chandramukhi was celebrated at the University Centenary Auditorium. The movie had run 100 days over 150 theaters. This sets a new record in Kollywood. This day was also significant because it was the birthday of Sivaji Ganesan and the event was honored by union minister Dasari Narayana Rao. As usual super star Rajinikanth stole the spot light and speaking on the occation said " this would not been possible with out hard work and credited P Vasu, Jyothika, Vidyasagar and the rest of the cast and crew". Rajinikanth also talked about the rumors that he was keen on casting Aishwarya Rai for his upcoming film Sivaji. He said he was not after Aishwarya Rai so he can run around the trees with her but he saw talent and outstanding performance in her. Finally Rajinikanth closed his speech with his philosophy of rising up every time you fall and place trust God. Believe in yourself, be a good human being and worship the God you prefer and life will be harmony. As Chandramukhi sets new records in Kollywood, what can we expect form his next film Sivaji. Definitely some thing amazing from Rajinikanth and director Shankar. The film is still debating on the heroine and the music director for the film. Sivaji will be produced by A V M Saravanan so buget for the film would not be an issue. but, can Sivaji top Chandramukhi? Guess we will have to wait and see.

Following His Brother

We all remember Prabudeva for his amazing dancing and his talented performace on screen. But recently we haven't seen much of him. So what happened to dancing fame Prabhudeva? Well, once choreographer is now a director. He recently directed a Telugu movie NVNV staring Siddharth and Trisha which was a big hit. His success made him start his next film Pournami and now his brother Raju Sundaram is following in his foot steps. For Raju's film Trisha will be the heroine and the hero is not yet decided.

Kadhal for International Filmfest

The film Kadhal was a big box office success in India. The film produced by Shankar and directed by Balaji Sakthivel is selected to be shown at the 49th annual "The Time London Film Festival" which will start October 19th. The Movie is also set to dub in Telgu and would be released on October 7th. So it seems that Kadhal has won again.

Gowtham and Jyothika

Director Gowtham is busy with Vettaiyadu Vilaiyadu staring Kamal and Jyothika. After Vettaiyadu Vilaiyadu Gowtham will start his next project in which Jyothika will be the heroine and Arya will be the hero. When asked Gowtham why Jyothika he said she is pretty, talented and can handle any challenges and I need actress who can handle challenges. At times when young heroines are acting with senior heroes Jyothika is doing the opposite, acting with young heroes.

Deepavali Releases

Fans can expect a lot of entertainment this Deepavali. There are four films geared up to release. There is Vijay's Sivakasi, Vikram's Maja, Ajith's God Father and Dhanush's Athu Oru Kanaa Kaalam, going head to head in theatres. There will be a variety of theme in these films. You can expect a beautiful realistic story from Athu Oru Kanaa Kaalma, which is directed by Balu Mahendra and Vikram's Maja is said to be a comedy film. Then there is Vijay's Sivahasi which will be quite the entertainer for the fans. Sivakasi's directero Perarasu said the film has turned out well and it has all the necessity to make it a success. Finally there is Ajith's God Father which will be an action packed political entertainer. God Father is directed by K S Ravikumar and you can always expect some thing creative from him. What a way to kick off Deepavali with four new movies by top heros. This will be a entertaining Deepavali.

Did you Know

Ah Aah heroine Nila's real name is Meera Chopra.

Sneha's real name is Suhasini, she was born in 1981and she only finished junior college 12th grade.

Vijay's real name is Joseph, he was born in 1974 and did B.Sc (incomplete)

Dhanush's real name is Venketash Prab, born 1982 and did junior college 12th grade.

Jyothika's real name is Libra, borin in 1979 and did B.Com.

Simran real name is Rishibala, born 1976 and did B.Com.

The Entertainer

Tamil Entertainment

If you have any comments, questions, suggestions or any input in the entertainment section please send an email to info@totamil.com or call us at 416 751 0269. We value your input and suggestion.